

Sárospataki Református Lapok

LXIV. évf. 2. szám
2011. június

A tiszáninneri reformátusok lapja

*A reménység Istene
pedig töltsön be
titeket a hitben teljes
örömmel és békességgel,
hogy bővelkedjetekek
a reménységben a
Szentlélek ereje által.*

Róm 15, 13

Kedves Olvasó!

Mai világunk egyik nagy kihívása: nem elég, hogy valaki jó dolgokat tesz, fontos, hogy azt megmutatni is képes legyen. Egy ember, egy csoport, egy közösség és tevékenységeik megmutatása mai világunkban önálló iparág, önálló szakma. PR tevékenység. Ez annyira modern, hogy bizonyosan nem találhatunk erre vonatkozó tanítást a Bibliát lapozgatva – gondolhatnánk. Pedig találunk. Jézus maga azt mondja tanítványainak, hogy arról ismeri meg a világ, hogy kik ők valójában, hogy szeretik egymást. Akik hiszik, hogy Jézus a Krisztus, azok a remélt dolgok valóságában képesek egymást szeretve élni. Képesek egymást nem szavakkal, hanem tettekkel szeretni. Egymás szempontjait sajátjaik elé helyezni. Ebben örömük van, mégpedig nem ideig való, hanem Istentől jövően örök. Örömüket nem egymás ellen keresik és élik meg, egymást semmibe véve, egymás kárára, hanem Istennel való megbékültségükből fakadó békességben. Így képesek egymáshoz szívesek lenni, olyanok, akik a jósággal jellemezhetők, dolgaikban hűséggel forgolódnak, képességeik szerint kapott lehetőségeikben hűséges szolgáknak, sáfároknak bizonyulnak. Cselekvésüket, életüket pedig a szelídség és mértékletesség jellemzi.

Mindezek az avatott bibliaolvasóknak összeállnak egy képpé: a Lélek gyümölcsei ezek. A Szentlélek munkájának gyümölcsei bennünk, mai tanítványokban, a tanítványok mai közösségeiben.

Van mit ünnepelnünk ismét. Érdemes tehát megállnunk és elgondolkodnunk elmúlt hónapjaink jól használt lehetőségein. Ezekből néhányat igyekszünk bemutatni lapunk e számában, az egyházmegyék rovataiban, de ezek a gondolatok vezérlik az intézményi, missziói beszámolókat, teológiai együttgondolkodásunkat is.

Gazdagító, „Lelkesítő” olvasást kívánunk. (B. A.)

Sárospataki Református Lapok

A Tiszáninneni Református Egyházkerület Lapja

Felelős kiadó:

A Tiszáninneni Református Egyházkerület Elnöksége

Szerkesztőbizottság elnöke: dr. Dienes Dénes

Szerkesztőbizottság:

Barnóczki Anita, Füsti-Molnár Szilveszter,

Rácsok András, Rácsok Gabriella

Egyházmegyei sajtóreferensek:

Kemény István, Konc Gáll László,

Papp Zsolt, Szabó Ágnes

Teljes nyomdai előkészítés: Rácsok András

A szerkesztőség címe:

3950 Sárospatak, Rákóczi u. 1., srlszerk@gmail.com

Nyomda: Kapitális Kft. Felelős vezető: Kapusi József

Példányonkénti önköltségi ár: 500 Ft; **Eladási ár: 250 Ft**

ISSN 2062-6193

© Tiszáninneni Református Egyházkerület.

Bárminemű másolás és sokszorosítás a kiadó

előzetes engedélyéhez kötött.

Felhívjuk Olvasóink figyelmét, hogy kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Gyönyörködöm a Te beszédedben 3
Pünkösöd - egy új élet kezdete

Élő teológia 4
Nem emlékezés és megbékélés
Megbékelttség és bekecségetermés

Abaiji Egyházmegye 6
Egyházmegyei körustalálkozó Göncön
Együtt egymásért
A Gondviselés Református Diakóniai Központ elmúlt egy évéről
2500 kilométer a hit, remény és szeretet jegyében
A mi köveink és az Élő Kő

Borsod-Gömöri Egyházmegye 12
In memoriam Benke József segélyalap Hejőpápin
Debreceni diakók Ózdon, Sajókazán és Sajóivánkán
„A színek szobrása”
Emlékszel még...
10 éves a Jókai Mór Református Általános Iskola és AMI
Lelkész-gondnoki csendesnapok Mályiban a vendég szemével

Egervölgyi Egyházmegye 18
Az Egervölgyi Egyházmegye női szolgálattelvőinek találkozója
Kirándulás – hogy érezd, az Úr közel!
Konfirmantustalálkozó Szilvásváradon

Zempléni Egyházmegye 21
Beszámoló a szerencsi templom renoválásáról
Presbiteri Konferencia a Zempléni Református Egyházmegyében
Király László lelképásztorra emlékezünk
Sárospataki hírcsokor
Találkozunk Tokajban!

Kerületi események 26
Lelkész-presbiteri konferencia az önkéntességről

Intézményeink 26
Határtalan szeretet
Mit viszek magammal a Refiből?
Bemutakozik a Kollégium új vegyeskara

Misszió 32
Cigánymissziós beszámoló helyett
Most még tükör által, homályosan...
Elkészült a Sárospataki Református Lapok digitális archívuma

Portré 36
Beszélgetés Székelyné Varga Máriával

Kálvin sarok 38
Genf újra és most már halálig

Ajánló 39
Megjelent Horváth Barna Amerikából jöttünk című könyve

Pünkösöd

- egy új élet kezdete

Ma a nagy világban és kis hazánkban is sok embernek kell új életet kezdenie. Gondoljunk csak a japán természeti katasztrófára, a háborús Líbiára, az iszapkatasztrófa károsultjaira. S talán még többen vannak azok, akikről nem szólnak a hírek: akik elveszítve lakásukat, munkájukat, egészségüket, szerettüket, boldogságukat, azon tűnődnek, hogy hogyan kezdhethének új életet? Olyat, amely meg tud birkózni egy új élethelyzettel, melyben több a szeretet, a türelem, a megértés, melyben több idő jut egymásra, és amely igazi értékek után kutat.

Ma különösen is szüksége van az embereknek arra, hogy szívükben és lelkükben is újat kezdjenek, még inkább Istenre figyeljenek, megváltozzanak, erőt nyerjenek, Pártfogót tudjanak maguk mellett. Pünkösöd ünnepe ennek az új életnek a lehetőségét adja elénk, amivel lehet élni és lehet nem élni.

Az elmúlt hónapokban felfigyeltünk a világban és itthon történt szörnyűségekre, hiszen hatalmas erővel pusztított az ár, rengett a föld, és öntött el mindent a vörös iszap. Lehet, hogy ilyen nagy dolgoknak kell történnie ahhoz, hogy jobban egymásra figyeljünk?

Az első pünkösöd ünnepén is, amikor Isten kitöltötte az Ő Lelkét, a

több ezret számláló ünneplő tömeg Jeruzsálemben észrevette, hogy ez a törvényadási és aratási ünnep más, mint a többi. Vajon ki figyelt volna Péter szavaira, ha Isten nem így és akkor küldi el Szentlelkét a világba? Ki figyelt volna fel erre az egyszerű halászra, ha nincs „sebesen zúgó szélnek zendülése”, vagy éppen a nyelvcsoda. Aztán a külső jelek háttérbe kerültek, de a Szentlélek életet újító ajándéka megmaradt.

Az első pünkösödkor valami nagy erő áradt bele ebbe a világba, amelyért ma is lehet imádkozni, amelyből ma is lehet kapni, amely által új életet lehet kezdeni. Mert a Szentlélek ereje megváltoztató erő. Ha nincs pünkösöd, vajon Jézus tanítványai előmerészkedtek volna a zárt ajtók mögül? Ha nincs a Lélek ereje, vajon Péter kiállt volna sok ezer ember elé bizonyosságot tenni Krisztusról?

A Szentlélek ajándéka az az erő, amely képes ma is változást hozni egy ember életében. Ez az az erő, mely megláttatja velünk, hogy az életben sok mindent elrontottunk,

de Isten mindent képes kijavítani. Ez az az erő, amely a reménytelennek tűnőt is tudja bizakodónak látni. Erő, mely képessé tesz arra, hogy másokért éljünk, hogy szeretetet sugározzunk, hogy könnyeket töröljünk, hogy oly sok dolgunk mellett szolgáljunk és hirdessük Isten nagyszerű dolgait.

Sok ember szeretne ma új életet kezdeni, és sok emberben szeretne a Szentlélek Isten is munkálkodni. Azért imádkozunk, hogy minél több embernek legyen ma is pünkösödjé, hogy a kereső emberi szív, és az erőt adó Szentlélek egymásra találhasson. Így nem csak új házak fognak épülni a leomlottak vagy romba dőltek helyén, hanem új életet is! Adja az Úr, hogy így legyen!

Bundzik Attiláné lelképásztor,
Sajókaza

Nem emlékezés és megbékélés

Múltban elkövetett bűnök és sérelmek, amelyek megbénítanak, fájdalmasak, zsarolnak, kiszolgáltatottá tesznek, tévútra vezetnek. Itt vannak közöttünk féligazságokkal, hazugságokkal, leleplező tényeikkel. Behálózzák, és nemegyszer gúzsba kötik a jelenünket és jövőnket. Gyávává, megalkuvóvá, gyengévé, jellemtelenné és végtelenül magányossá tehetnek bennünket.

Isten minden értelmet meghaladóan az ő anyaszentegyházára bízta a békéltetés szolgálatát. „Mindez pedig Istentől van, aki megbékéltetett minket önmagával Krisztus által, és nekünk adta a békéltetés szolgálatát.” (2Kor 5, 18). Az egyházi küldetés csak akkor építhet a békéltetés szolgálatára, ha ezt megtapasztalta, és életének és mindennapjainak megélt valóságává lett az az állapot, amelyben Isten megbékélt a világgal Fiában, Jézus Krisztusban. Ilyen tapasztalat nélkül a legjobb szándékú törekvéseink is erőtlenné, célt tévesztetté és kilátástalanná válhatnak.

Emlékezés. Általános (élet)bölcsség, hogy sohasem szabad elfelednünk a múlt hibáit. Múltunk tévedései ugyanis útjelzők lehetnek a jelen és a jövő számára, hogy még egyszer ne kövessük el őket. Azt is tény, hogy hajlamosak vagyunk ezeket a hibákat újra és újra elkövetni, aminek számos oka lehet: a múlttal való őszinte szembeszülés hiánya, szelektív emlékezet, kicsinyesség, hitelenség - úgynevezett „egyházpolitikai érdekek” és még hosszasan folytathatnánk a sort. Az emlékezésben fontos meghatározni a célt. Cél lehet például az áldozatokra emlékezés, bár ez az egyoldalúság is veszélyeket rejthet magában, hiszen a feltárás során az elkövetők kilétét is fel kell fedni, hogy átfogó képet kapjunk.

Ez a rövid írás az emlékezés egy sajátos helyzetére szeretné felhívni a figyelmet, ami szoros összefüggésben áll a békéltetés szolgálatával, a szeretettel, amely a (tudatos) nem emlékezés útját adja elénk. (Itt meg kell jegyeznem, hogy a nem emlékezés nem azonos a felejtéssel.) Krisztus követésében járva, a békéltetés szolgálatának küldetésében döntő fontosságú annak meghatározása, hogyan emlékezünk helyesen. Az emlékezésnek a keresztyén életben betöltött jelentősége elválaszthatatlan az Isten Fiában, Jézus Krisztusban kapott megbékéléstől. Az ilyen emlékezés fontos szerepet tölthet be, és hidat építhet az egymással szembenállók között ahelyett, hogy csupán sebeket tépne fel, és még nagyobb szakadékot emelne, ami sokkal inkább elválaszt. Az üdvösség története pontos keretét adja a helyes emlékezésnek. Azok a fordulópontok, mint például Izrael Egyiptomból való szabadulása, Krisztus halála és feltámadása az emlékezésnek sajátos vetületeit és

kereteit adhatják a múltban ért sérelmekkel vagy elkövette hibákkal kapcsolatban. Például, ha valaki a múltban gonoszságot követett el ellenem, akkor a Krisztus szenvedésén keresztül úgy tekinthetünk a múltban törtétekre, mint amik már Krisztusban bocsánatot nyertek. Aggasztó kérdésünk lehet, hogy így valóban szembeszállhatunk-e a gonosszal. Nem tesszük-e túlságosan súlytalanná az elkövetett bűnöket? Meggyőződésem, hogy éppen az ilyen emlékezés szembesíthet leginkább a bűn elkövetésének a súlyával, hiszen így válhat nyilvánvalóvá mekkora az az áldozat, amelyben Isten elhordozta a világ bűnét. Az ilyen emlékezés ugyanakkor elengedést is jelenthet, ami szükségszerű kritériuma annak a gyógyító folyamatnak, amiben az emlékezésén keresztül részeseivé válhatunk Isten békéltető szeretetének. A múlt hibáit tudatosítva bátran elengedhetjük azokat a nem emlékezésben, nyugodtan rábízva magunkat Istenre és az ő utolsó ítéletére. Isten békéltető, feltétel nélküli szeretete csak így adhatja a megváltást, és az Istennel és emberrel való megbékélést is, mivel emlékezésünk legnemesebb szándéka lehet a megbékélés, ami elképzelhetetlen anélkül a szeretet nélkül, mely nem emlékszik többé a rosszra.

Füsti-Molnár Szilveszter

Megbékéltség és békességteremtés

Én. Engem. Nekem. Velem. Tőlem. Általam. Hozzám. Én. Ezekben a meghatározottságokban telnek jobban-rosszabbul sikerült napjaink. Gondoljuk át a mai napot! A tegnapot. Mi szólt rólam? Mi szólt másról? Mi Istenről? Mennyi gondolat, szó és cselekvés? Érdekes arányokhoz jut, aki komolyan veszi az őszinteséget.

Közben boldogságra és békességre vágyunk. Igazi, bibliai értelmű békességre, a shalom és eiréné állapotára. Épség, egészség, zavartalan viszonyok, egyetértés, zavartalanosság, a rendetlenség ellentétéként megvalósuló rend állapota. Állapotra vágyunk abból az erőlködő és „valahogy nem sikerülő” állapotból, mely végső soron békétlenségként jellemzi létünket. Nehezen hordozható állapotból egy minket hordozva megtartó állapotra vágyunk, miközben elfelejtjük: a békesség cselekvések eredménye. Megérteni, visszafótozni, elvégezni, elrendezni, fogadalmat teljesíteni Isten megbékéltségébe kapaszkodva ne-

künk kell. Még akkor is, ha maga a békesség ajándék. Krisztusban adott kegyelem. Keresni, kutatni, érteni, elfogadni, az érteteket és elfogadottakat cselekedeteinkben beváltani nekünk kell. Pünkösöd idején pedig különösen is elgondolkodtató a Szentlélek Isten munkája, aki elvégzi bennünk a békéltetést, és formálja bennünk lelki gyümölcsként a békességre való készséget, képességet.

Aki elfogadta Isten megbékélését, és maga is megbékült Istennel, az békélhet meg önmagával, sorsával, életével, és az teljesítheti a páli tanítást: amennyire rajtak áll, minden emberrel békességben éljenek. (Róm 12,18) Az Istennel összebékült ember feladata éppen ezért, ennek alapján szintén a kegyelem megnyilvánulásaként a békéltetés szolgálata.

Isten úgy békélt meg az emberrel, hogy emberré lett. Jézus magát megalázta, és engedelmesen teljesítette az Atya akaratát egész a kereszthaláláig, hogy nekünk békességünk legyen. Nekünk pedig, a békéltetés szolgálatában Pál apostol tanítását követve mindenkinek mindenné kell lennünk, hogy megnyerjünk minél többeket az evangéliumnak. (1Kor 9,19-23) Ehhez pedig nem más eszközt adott nekünk, Aki elhívott, mint a lábmosás hatalmát. Nem erővel kell ugyanis békét teremteni, nem hatalommal, „hanem az én lelkemmel.” (Zak 4,6) Aki pedig Lelkét ígéri segítségül békességteremtő küldetésünkhöz, ezt a példát adta elénk. Megmosta tanítványai lábát. Pál pedig, amikor arról ír, hogy „mindenkinek mindenné” lett az evangélium ügyéért, azt is írja, hogy bár mindenkivel szemben szabad, magát mégis mindenki szolgájává tette. A zsidó Pál apostol írja, hogy „zsidónak zsidóvá lettem”. Pedig zsidó. A hangsúly itt azon van, hogy lettem, váltam (ginomáj és nem eimi), vagyis életprogramként formálódok azzá, aki a mások szempontjait a magáé elé képes helyezni. Mások szempontjai fontosabbak lettek saját szempontjaimnál. Mert ez a felebarát szeretete, ez az evangélium szolgálata – nem szavakkal és nem állapotokra várva, hanem az Ige szerint cselekvésekben.

Úgy akarunk boldogok lenni, és úgy vágyunk békességre, hogy meghamisítjuk a kijelentést: „boldogok a békétlenséget teremtők”. És csodálkozunk, hogy nem vagyunk azok. Boldogok a békességet teremtők. Az én, nekem, velem állapotából a Lélek munkája által juthatunk el először addig a felismerésig, hogy „Őtőle, Óáltala, Óréa nézve vannak mindenk” (Róm 11,36), majd a felebarát szempontjainak megértéséig, szükségéinek előtérbe helyezéséig, hogy a lábmosás hatalmával elvégezhesük a békéltetés szolgálatát.

Barnóczki Anita

Éneket zengnek nevednek

Egyházmegyei kórustalálkozó Göncön

Éneket zengnek az Úr nevének! Ezzel az elgondolással gyűltek össze 2011. május 8-án a gönci református templomban az Abaúji Egyházmegye kórusai. Énekelni az Isten nagyságáról, magasztalva nevét, énekelni egymás örömére, és énekelni nem csak azért, mert ez már hagyomány, hanem mert ez az énekes találkozás erősíti a gyülekezetek közötti és a gyülekezeteken belüli kapcsolatokat.

A kórustalálkozót Csomós József püspök mint házigazda, a gönci egyházközség lelkipásztora igei köszöntése nyitotta meg, melyben megerősített bennünket abban, hogy valóban jó énekelni. Alapigének az 1Mózes 1,31 verset hallottuk: „És látta Isten, hogy minden, amit alkotott, igen jó.” Isten mindent jónak teremtett, és ha az ember képes befogadni ezt a jót, melyet Isten alkotott, akkor azt képes ki is adni magából. Egy ilyen kórustalálko-

zón keresztül, a közös éneklésen keresztül, mellyel megörvendeztetjük Teremtőnket és egymást, az ember megláthat és megérezhet valamit abból a jóból, amit Isten a kezdetek kezdetén alkotott. Hangsúlyozta, hogy ebből a szépségből, ebből a jóból minél többet mutassunk meg, hiszen ez különösen is fontos ma, amikor a szépérvék, a jó érvék, az erkölcsi, etikai, hitbeli nevelés, az értékek egyre inkább a háttérbe szorulnak, és helyüket az önzés, a pénz, a karrier, az érzéketlenség váltja fel.

Ezt követően Baksy Mária, az Abaúji Egyházmegye esperese köszöntötte a jelenlévőket. Kifejezte örömét, hogy immár sokadik alkalommal kerülhet megrendezésre a kórustalálkozó, köszönhetően a kórusok egész éves odaadó munkájának. A kórusokat a 118. zsoltár 14. versével biztatta, ami a találkozó vezérigéje is lett: „Erőm és énekem az Úr, megszabadított engem!”

A köszöntések után érkezett a várva várt pillanat, amikor a kórusok kapták meg a főszerepet: a szuhogyi, az abaújszántói, a bódvaszilasi, az encsi, az ongai, a szendrői, a szendrőládi, és szikszói kórusok. Külön kiemelkedik az egyik abaújszántói kórus, ugyanis nem egy klasszikus értelemben vett kórus, hanem egy ifjúsági roma misszió nyomán

alakult énekkarral találkozhattunk, akik gitárkísérettel, mind magyar, mind lovári nyelven énekeltek. A sort a Gönci Református Vegyeskar zárta, mely idén tizenöt éves. Repertoárjuk egy-egy kiemelkedő darabjával gazdagították a megjelenteket.

A kórusműveket követően – melyek az egy szólamtól a három szólamig hallatszottak – dr. Beidek Adrienn, a Sárospataki Teológia egyházzenetanára értékelte és jó tanácsokkal látta el a kórusokat, kórusvezetőket. Mindenekelőtt a dicséret szavai hangoztak el, mellyel tovább biztatta a gyülekezeti kórusokat a változatosságra, a dicséretes és zsoltárok mind gyakoribb éneklésére. Ezen túlmenően pedig szakmai szemmel kisebb apróságokra hívta fel az éneklők figyelmét.

A kórustalálkozó zárásaként a fellépők egy 200 fős nagykórust alkotva közösen énekeltek el a „Dicsőült helyeken” című énekeskönyvi dicséretünket Ádám Jenő feldolgozásában, ezzel is kifejezve azt, hogy a közös éneklés jó, a közös éneklés meggazdagít, megvidámít és nagy a közösségformáló ereje.

Ezek után oklevelek átadására került sor, majd pedig a lelkünk megaláztatása után testi feltöltekés következett, ugyanis a kórustalálkozót egy közös szeretetvendégség zárta, ahol a kórustagok, régi és új barátok nemcsak hallgatták a másikat, hanem meg is oszthatták egymással gondolataikat, élményeiket. Valóban elmondhattuk: minden, amit az Isten alkotott, igen jó.

Együtt egymásért

Hangácson a református parókia szomszédságában áll a katolikus templom, s mint ahogy a templomok kertjének takarítása nincs megoldva, így nap mint nap szembesülünk azzal, hogy bizony mind két templomkertre ráfér egy jó nagy tavaszi takarítás. S mikor, ha nem húsvét előtt, hogy mire az ünnep ideér, addigra az Isten háza is rendben legyenek a szívünkkel együtt.

Március 26-án imádkozva a jó időért egy majd harmincfős csapat kezdett neki a református templom kertjében a takarításnak. Jó volt látni, hogy teljesen mindegy, ki honnan jött, csak az a szív volt a fontos, amivel megfogta az ember a kapa, a gereblye, vagy éppen a talicska nyelét. A fiatalok együtt az öregekkel szedték össze a gatz, vagy kapáltak, ahol kellett. Az önkormányzat a szombati napra való tekintettel pedig kölcsön adta a traktorát, amivel ki tudtuk szállítani a szemetet a kertekből.

A katolikus templom kertjében igyekeztünk a hazaiak vezetésével rendbe tenni a sarkok bokrait, hogy Úr napjára rendben legyen, ahol kellett, ott rózsát metsztünk, vagy rendbe kapálták az asszonyok a járdát. S együtt gereblyéztünk, segítve egymást a munkában. S mire a katolikus templom harangjai a deket kongatták, már

a férfiak is együtt voltak a református parókia udvarán a gyülekezeti teremben egy kis szeretetvendégségre, hogy ha egyszer jó volt együtt a munka, jó legyen utána az öröm is afelett. Mi volt a tanulsága a délelőttnek? Talán éppen az, hogy együtt többre megyünk, sőt sokkal előbbre, hisz akkor, ha ott van a szándék és az együttes erő, a lelkesedés, s nem számít a különbség, csak hogy együtt mit tehetünk egymásért a Krisztusban, akkor valóban eljő-

het az, amiről csak úgy szólunk, hogy Kánaán, hogy igazzá válhasson az Ige: „... hogy ne legyen meghasonlás a testben, hanem a tagok egymásért kölcsönösen szorgoskodjanak.” (1Kor 12,25)

Molnár-Kovács Edit lelkipásztor
Hangács

„Jóságodról elmélkedünk”

Beszámoló a Gondviselés Református Diakóniai Központ elmúlt egy évéről

Visszatekinteni és röviden számot adni az elmúlt időről nem is olyan egyszerű. Mégis örömmel teszem, és úgy érzem magam, mint a zsolttáríró, aki ezt írta: „Jóságodról elmélkedünk” (Zsolt 48,10). Isten hozzánk való jóságának és hűséges vezetésének köszönhetően adhatunk most számot a perkupai Gondviselés Református Diakóniai Központ elmúlt egy évéről.

Férjemmel négy kicsi abaúji gyülekezetben szolgálunk 1994 óta. A szögligeti gyülekezet volt egyházi iskolájának felújítására, idősek nappali klubjának kialakítására nyújtottunk be pályázatot 2008-ban. Amikor kiderült, hogy a pályázatunk nem nyert, egy kicsit elkeseredtünk. Azt mondják, ha Isten bezár valahol egy ajtót, ott mindig kinyit egy ablakot. A sikertelen pályázat tette lehetővé, hogy másként gondolkozunk, és férjemben vetődött fel a gondolat, hogy Perkupán, a 16 évvel ezelőtt felújított parókia talán alkalmas lenne az idősek klubjának. Bezárult egy ajtó, de kinyílt egy ablak.

2009 nyarán Perkupán felmérést végeztünk, hogy amennyiben létre jönne egy idősek nappali klubja, lennének-e jelentkezők, akik élnének a klub adta lehetőségekkel. A presbitériummal úgy határoztunk, amennyiben lesz 30-40 jelentkező, akkor hozzáfogunk a régóta üresen álló parókia átalakításához. A beiratkozási szándéknyilatkozatot 71 perkupai lakos juttatta el hozzánk. Az idősek nagyszámú jelentkezését látva a presbitérium határozata alapján elkezdődött a parókia új rendeltetésének leginkább megfelelő, a működési engedély megszerzéséhez szükséges átalakítása. 2010 tavaszára befejeződött az épület átalakítása, és a Gondviselés Református Diakóniai Központ 2010. május 25-én a működési engedély birtokában hivatalosan megnyithatta kapuját, és elkezdődhetett Szögligeten 10 elláttal a házi segítségnyújtás is.

Első napunkat a templomban hálaadó áhítattal kezdtük, ahol az akkor még csak négy munkatárs esküvel is elkötelezte magát az

idősek közötti diakóniai munkára. A Diakóniai Központ hétfőtől péntekig reggel 8 órától délután 4 óráig tart nyitva. Minden nap 9 órától reggeli áhítattal kezdjük a napot. Elolvassuk a bibliaolvasó kalauz által kijelölt ószövetségi és újszövetségi igeszakaszt, énekelünk, imádkozunk, és az Igéről beszélgetünk. Naponta 10 órától különböző programokkal igyekszünk a klubtagok kedvében járni. Ezek a programok mindig egy hétre előre elkészülnek, és előző hét pénteki napján eljuttatjuk minden klubtagunk otthonába, hogy ki-ki előre eldönthesse, melyik alkalmon, milyen foglalkozáson szeretne részt venni. A programok változatosak, vannak előadások, melyeket alkalmanként meghívott vendégek tartanak, kézműves foglalkozások, filmklub, közös kirándulások, színházlátogatások és sok más egyéb, melyekre e rövid cikkben nem tudok kitérni. Az idősek klubjában

jelenleg 3 munkatárs dolgozik, és 75 ellátottunk van.

A falusi életre egyre inkább jellemző a települések előregedése, ezért fontos az idősekről való gondoskodás, amelyre egyre többen igényt tartanak. Az induláskor még csak Szögligeten működő házi segítségnyújtásban jelenleg 15 munkatársunk 10 különböző településen 136 ellátottat gondoz. Olyan idősekről gondoskodnak, akiknek koruk, betegségük folytán (s mert gyermekeik elköltöztek, és nincs helyben más segítségük) szükségük van erre a diakóniai szolgálatra és igénylik a segítséget. Házi segítségnyújtás keretében biztosítjuk az alapvető gondozási, ápolási feladatok elvégzését, segítjük az önálló életvitel fenntartását, az ellátott és lakókörnyezete higiénias körülményeinek megtartását.

A házi segítségnyújtás és idősek klubja egyaránt jó lehetőséget nyújt arra, hogy a Krisztustól kapott szeretettel odafigyeljünk

a rászorulókra, segítséget nyújtunk az egyre nehezebbé váló falusi élet nehézségeinek a leküzdésében. Sokszor a legegyszerűbb dolgok is nehézséget okoznak (pl. bevásárolni annak, aki már bottal is nehezen közlekedik), amiben a gondozók örömmel és szívesen segítenek.

A diakóniai központ elmúlt egy évében Isten számtalan örömmel ajándékozott meg bennünket: munkatársakat, klubtagokat és ellátottakat egyaránt. A Jelenések könyve azt tanítja: „Méltó vagy Urunk

és Istenünk, hogy tied legyen a dicsőség és a hatalom, mert te teremtettél mindent, és minden a te akaratodból lett és teremtett.” Istenünk nevének magasztalására május 29-én ünnepi hálaadó istentisztelet tartunk, amelyen az igét Csomós József püspök úr fogja hirdetni, és Baksy Mária esperes asszony vezetésével tesznek esküt a diakóniai központ új munkatársai a Krisztustól kapott szeretetszolgálatra.

Amikor Józsefet eladták testvérei és Egyiptomba került rabszolgaként, nem is gondolta, hogy milyen csodálatos szabadsulást készített el ez által Isten. Amikor a szögligeti pályázatunk nem nyert, még mi sem gondoltuk, hogy Isten több és nagyobb feladat véghezvitelében fog segíteni bennünket. E sorok írásakor arra készülünk, hogy újabb 25 munkatárssal és az

egyházmegye gyülekezeteiben újabb ellátottakkal bővüljön a diakóniai központunk. Még sok feladat, kérdés és megoldásra váró gond áll előttünk, de hisszük, hogy Krisztus parancsának engedelmeskedve szolgálhatunk azoknak, akikről Jézus így szólt: „Bizony mondom néktek, amikor megtették ezeket akárcsak eggyel is a legkisebb atyámfiak közül, velem tettétek meg.”

Azzal kezdtem beszámolómat, hogy Isten bezárt előttünk egy ajtót, és kinyitott egy ablakot. A szögligeti pályázatot újra benyújtottuk, és Isten a bezárt ajtót kinyitotta, a pályázatunk nyert, s reményeink szerint ez év őszén megnyithatja ajtaját a Szögligeti Idősek Klubja is.

Kölönte Sándorné lelkipásztor, Perkupa

2500 kilométer a hit, remény és szeretet jegyében

Gyülekezetünk lelkes kis csapata 2011 virágvasárnapját a németországi Baden-Württemberg tartományban fekvő, Weil der Stadtban töltötte. Hittel és nagy várakozással indultunk a hosszú útnak péntek reggel.

Utazásunk célja, hogy a tomori református gyülekezetet képviselve egy kedves meghívásnak tegyünk eleget, miszerint a két gyülekezet kapcsolatának kiépítését látogatásunkkal alapozzuk meg.

A hajnali indulást egy hosszú, de minden fáradságot feledtető megérkezés követte.

A megérkezést követően uzsonna után vendéglátónkkal, Isabellel és egy ott ösztöndíjas magyar református lelkésznővel – aki ottlétünk alatt végig a segítségünkre volt a tolmácsolásban – kis sétát tettünk a történelmi szépségekben gazdag belvárosban. A közös vacsora után szállásadóinkhoz mentünk, ugyanis három kedves családnál vendégeskedtünk. Kis csapatunkból ki kevésbé, ki nagyon jól, és van, aki semmilyen szinten nem beszél a német nyelvet. Én például soha nem tanultam, és indulás előtt is a nyelv nem ismerése aggasztott leginkább, mindaddig, míg egy kedves gyülekezeti tagunk azt mondta, hogy „majd beszélünk a szeretet nyelvén”. És ez így is volt.

Szombat reggel a Weil der Stadt-i evangélikus lelkész és gyülekezeti tagok vártak ránk a gyülekezeti terem előtt. Ott Albrecht Fischer-Braun lelkész köszöntött bennünket, és ismertette a számunkra összeállított programot. Az óváros megtekintése volt a délelőtti programunk. A város ottani éjjeliőre, az úgynevezett „Nachtwächter” vezetett bennünket, és mesélt a város múltjáról és jelenéről. A városnézést követően a Fekete-erdőben fekvő Hirsau és Calwba kirándultunk. A kolostor romjai között igazi „uniós” ebédet fogyasztottunk el, többek között magyar fasírtot német burgonyasalátával.

Szombaton este zenés istentiszteletre gyűltünk össze a város híres reformátor szülőteréről, Johannes Brenzről elnevezett

Brenzkyrhéban. Itt a liturgikus elemek között három helyi zenész csodás fuvola-, csembaló- és gordonkajátékát hallgathattuk, készülve a virágvasárnapi ünnepi istentiszteletre. Ezen az alkalmon Sabine Schneider-Wagner lelképásztor asszony szolgált.

A gyülekezeti teremben közös vacsora a gyülekezeti tagokkal és lelkészekkel. Az este további részében bemutattuk a 'Tomorról és Hegymegről készített kis filmünket, és ez után kötetlen beszélgetés következett, melynek alkalmával megismertük egymás gyülekezeti életét, munkáját. Tapasztalataikat, ötleteiket szívesen fogadtuk, és saját kis gyülekezetünkre formálva igyekszünk hasznosítani.

Vasárnap 10 órától istentiszteleten vettünk részt, melyen lelképásztorunk német nyelvű prédikációját hallgathatta a gyülekezet. Az istentisztelet közben énekelt énekek dallamai ismerősen hangzottak, így mi is tudtunk énekelni a gyülekezettel együtt.

A jellegzetesen sváb ételekből készült ebéd után kirándultunk Münklingenben és

Kuppelzenben, ahová Albrecht lelkész és felesége is elkísért.

Isabelléknál a délutáni kávézás közben elemeztük a sok kellemes és hasznos dolgot, amit vendéglátóinknál tapasztaltunk. Ekkor kaptunk a hírt, hogy Miskolcon megszületett gyülekezetünk legifjabb tagja egy kicsi kisfiú személyében. Erre a legfrappánsabb megállapítás az volt, hogy többet kellene eljőnnünk otthonról.

Az este egy közös vacsorával ért véget, ahol összegzésként megállapítottuk, hogy reményeinket felülmúlva Isten akaratából látogatásunk nagyon jól sikerült. A látogatás tapasztalatait az elkövetkezendőkben gyülekezetünk életének hasznára fordítjuk.

Hétfőn reggel a gyülekezeti terem előtt Albrecht lelkész és a befogadó családok tagjai búcsúztattak minket annak reményében, hogy a Weil der Stadt-i evangélikus gyülekezet delegációját mihamarabb Tomoron köszönhetjük. Isten segítségével vezérelve este 10 óra tájban mindannyian családunk körében lehettünk, és bizvást mondhatjuk, hogy látogatásunk során „többet kaptunk, mint vártunk”.

Május 1-jén az istentisztelet után utunkról beszámoltunk a gyülekezet tagjainak oly módon, hogy az ott készített képekből filmet vetítettünk, és meséltünk az ottani gyülekezeti és nem gyülekezeti életéről, szokásokról. Mindemellert elkészítettük számukra az Isabelléknél fogyasztott sváb sajtos hagymalevest mindannyiunk meglepedésére.

FLné, Tomor

A mi köveink és az Élő Kő

Kézműves foglalkozás keretében kavicsfestés volt a szuhogyi hittanos gyermekkel. A különböző formájú „élettelen” kövek az ő kezeik munkája által teljesen „megelevenedtek”. Azok a színek és formák, melyek nagyon egyszerűnek tűnnek, mégis képesek az egyszerű követ is tartalommal megtölteni. Többé nemcsak egy adott súlyt nyomó kisebb-nagyobb kavicsok, hanem már gyermeki kéz által formált alkotások.

Majd a következő gyermek istentiszteleten beszélgettünk arról, hogy kinek milyen kő nyomja a szívét. Így alakult ki az, hogy számba vettük a gyermekekkel, hol és milyen kövekkel találkoztunk eddig a Bibliában.

Ha már számba vettük, úgy döntöttünk, hogy le is rajzoljuk ezeket a történeteket a következő címmel: „Kövek a Bibliában”.

A bibliai történetekből 16 rajz született, óvodásoktól és iskolásoktól egyaránt:

Mózes két kőtáblán megkapja a Tízparancsolatot. Isten saját maga ír az ember számára útmutatást.

Jézus megkísértése (első és harmadik kísértés Mt 4,1-11).

A bölcs a házat kőre építi. A kis óvodások is megértették, hogy életük házát Jézusra, az Élő Kőre kell építeni.

A húsvéti történetből a Jézus sírját elzáró kő. Hisszük, hogy ezek a gyerekek meglátják Jézust élőkben és megélik azt, hogy a „kő el van hengerítve”.

Egyik aranymondásunk: „Ti magatok is, mint élő kövek, épüljete fel lelki házzá” (1Pt 2,5a) feldolgozásaként a mi templomunk rajza is elkészült. Reméljük az előbbi aranymondás szerint, hogy ők maguk is lelki házzá épülhetnek fel.

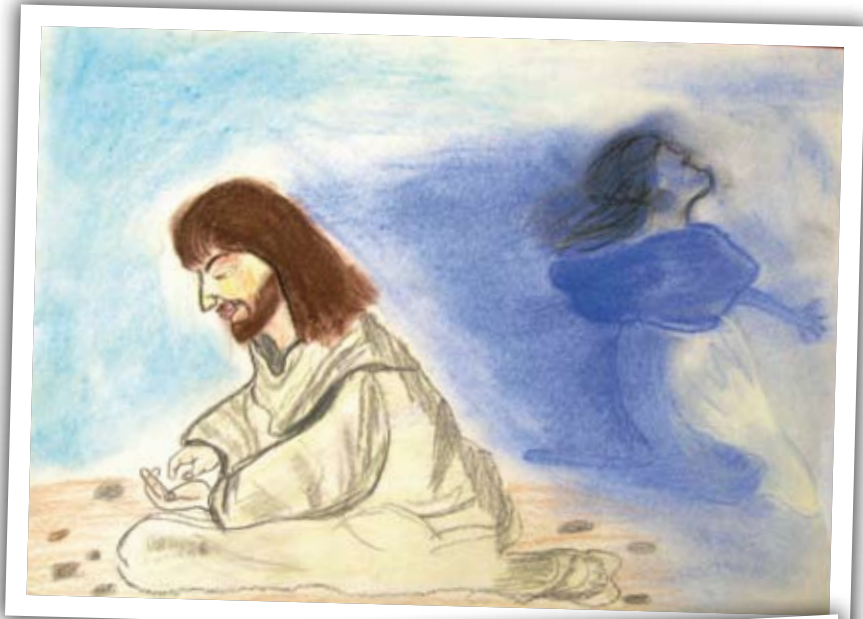
Köszönjük a rajzokat a gyermekeknek: Barnóczki Boglárka 5 éves, Joó Dániel 5 éves, Diczházi Daniella 7 éves, Kaposvári Eszter 7 éves, Szabó Barnabás Lukács 8 éves, Szalánczi Álmos 8 éves, Fóris Patrícia 9 éves, Kenéz Ágota 9 éves, Szalánczi Lili 9 éves, Veres Máté 9 éves, Szabó Péter 10 éves, Beregszászi Bence 10 éves, Jancsurák Gábor 10 éves, Szabó Teodóra 12 éves, Kenéz Laura 13 éves.

A többi rajz megtekinthető:

<http://www.tirek.hu/srl/cikk/1035/>

Szabó Péterné, Szuhogy

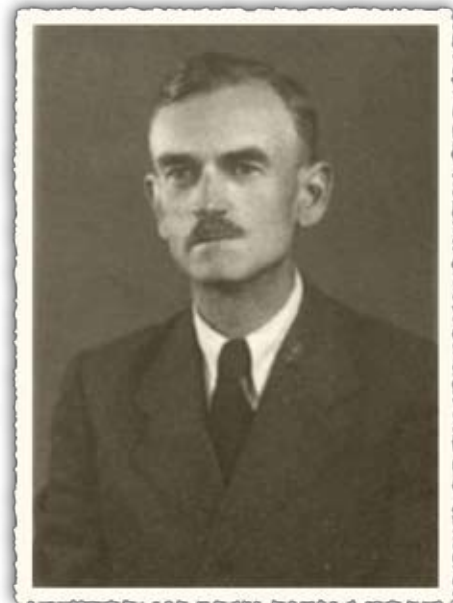
Rajzolta: Kenéz Laura 13 éves

Rajzolta: Szabó Teodóra 12 éves

In memoriam

Benke József segélyalap Hejőpapin

Március 20-án, a vasárnap délelőtti istentiszteleten emlékezett a gyülekezet volt lelkipásztorára, Benke József, aki a múlt században az ott szolgált öt lelkipásztor közül a leghosszabb ideig, egész életén át – 43 évig – ott végezte lelkipásztori munkáját. Családi kezdeményezés volt ez az emlékezés. A lelkipásztor leszármazottjai, fiai és unokái ugyanis segélyalapot hoztak létre azzal a céllal, hogy úgy ápolják emléket, hogy minden évben József napon ill. e naphoz legközelebbi vasárnapon egy arra rászoruló többgyermekes család ebből az alapból jelentős összeget kapjon.

Benke József maga is lelkészcsaládból származott. Édesapja, Benke István hernádszentandrászi lelkipásztor hirtelen meghalt hat fiúgyermeket hagyva hátra. Ezek között József volt a legidősebb, 11 éves. Ő és kisebb testvérei megtapasztalták édesanyjuk özvegységének, a maguk ár-

vaságának minden küzdelmét és keserűségét. Ez formálta őt olyanná, hogy lelkipásztorként elsősorban gyülekezetében és falujában, Hejőpapin igyekezett felvenni az elhagyottak, főleg az árva gyermekek gondját. De ilyen jellegű tevékenysége túlnőtt a gyülekezet határain. Az 1930-as évek elején, az akkori gazdasági válság idején árvaházat hozott létre, és rövidesen már három árvaház működött a községben külön konyhával és háttérgazdasággal. Ebben segítségére voltak olyan gyülekezeti tagok, akiket erre indított az egész gyülekezet életét is átforgató evangélium. Az ott elindult munka betagolódott az akkor kibontakozó Országos Református Szeretetszövetségnek az egész országra kiterjedő diakóniai vállalkozásába, mely árvaházakat, idősek számára otthonokat hozott létre. 1933-ban, az árvaház avató ünnepségén Ravasz László püspök

mondta prédikációjában: „Ha kérdeznék tőlem, melyik a legszebb község Magyarországon, azt mondanám, hogy Hejőpapi, mert itt négy olyan kis ház van, amelyik belül szebb, mint a királyi paloták, szebb, mert árva gyermekek számára készítette azt az önfeláldozó szeretet.”

Erre a munkára emlékezve támogatott úgy Benke József leszármazottai, hogy a mostani gazdasági válság idején, amikor megint sok család, főleg többgyermekes család nehéz körülmények között él, úgy emlékeznek édesapjuk, nagyapjuk munkásságára, és úgy „ünnepelejk” őt, hogy évenként egy-egy nehéz körülmények között élő család terheinek hordozásában segítenek. A megállapodás szerint „Az éves segélyt bármelyik Hejőpapiban lakó, több gyermeket nevelő szülő vagy szülők megkaphatják függetlenül vallásuktól, származásuktól vagy világnézetüktől.” A segélyezendő család kiválasztása a mindenkori lelkipásztor és polgármester meghallgatásával történik. Most, első alkalommal két család – egy három gyermekével özvegyé lett édesanya és egy négygyermekes házaspár – részesült ebben a segélyben.

Az istentisztelet kezdetén Surányi Zsolt lelkipásztor köszöntötte a nagy számban jelenle-

vő Benke család tagjait. Dr. Benke György ny. lelkipásztor, teológiai tanár hirdette az ígét a Gal 6,2 alapján: „Egymás terhére hordozzátok: és így töltsétek be a Krisztus törvényét.” Vajon nem ítélet rajtunk – mondta – az, hogy amit 170 évvel ezelőtt Széchenyi István hirdetett mint sürgető feladatot, ma is még mindig feladat: „Egyesült erővel iparkodjunk azon, hogy Magyarországon egy ember se legyen kenyér és ruházat nélkül, fedél és szakisme-

ret nélkül, és az erkölcsi műveltséget senki se nélkülözze.” A segélyalap ez idei kedvezményezettjei, a két család gyermekeikkel részt vettek az istentiszteleten. A segélyt Benke András szendrői lelkipásztort adta át ismertette Benke József életét, munkásságát. Elhangzott Füle Lajos verse is, amit a templomépítő hejőpapi lelkipásztor halálára írt A templom áll, a harang újra szól címen.

Az istentisztelet után a szomszédos iskola ebédlőjében szeretetvendégségen találkozhatott a család a község vezetőivel, a megajándékozott családok tagjaival. Az Európa Rádió több interjút is készített az érintettekkel, és a következő két nap tartalmas beszámolót sugárzott a példamutató emlékünnepekről. A temetőben Benke József és felesége sírjának megkoszorúzásával ért véget a hálás emlékezés.

Benke György

Debreceni diákok Ózdon, Sajókazán és Sajóivánkán

Aprilis 3-án, vasárnap a Debreceni Hittudományi Egyetem hallgatói látogatták meg gyülekezeteinket, és szolgálatukkal erősítették hitünket.

Dr. Hodossy-Takács Előd egyetemi docens, rektorhelyettes és dr. Gonda László

egyetemi docens vezetésével érkeztek a diákok vasárnap délelőtt először Ózdra, ahol a gyülekezet örömmel és szíves vendéglátással fogadta a szolgálattevőket. Igehirdetéssel, énekekkel, verssel és az egyetem bemutatásával gazdagították együttlétünket. Majd Sajókazára

indultunk tovább, ahol a kazai gyülekezet ebéddel várta a vendégeket. A diákok között köszönthettük Mértén Nikolett kedves ifjú testvérünket, aki a hittudományi egyetem hallgatója, és hazaérkezett Sajókazára, szülőfalujába és gyülekezte közösségébe. Évfolyamtársai számára is öröm volt meglátni a szép műemlék templomot, a család közösségét és a lelki testvéreket, ahonnan elindult Mértén Nikolett a hitélet útjára, és megkezdte a felkészülést, hogy a jó Isten szolgálatába álljon. Ezúton is megköszönjük neki, hogy megszervezte a kiszállást, és elmondjuk, hogy Isten iránti hálaadással és büszkén láttuk őt a vendég szolgálattevők közösségében. A sajókazai istentisztelet után a találkozás öröme Sajóivánkán folytatódott. A templomi szolgálatot követően a parókia épületében ültünk asztalhoz és éltünk a gyülekezet által készített szeretetvendégség javaival.

A nap végén jó volt hálát adni a kegyelmes Istennek, jó volt látni az ifjúság szolgálatban megtalált örömét, a gyülekezeteknek a szolgálatért való hálás lelkületét. Jó volt újra találkozni azokkal, akik már legációban jártak e gyülekezetekben, és azokkal is, akik most jártak először ezen a vidéken. Adja az Úr, hogy sok ilyen áldott találkozásnak lehessünk még részesei.

Bundzik Attila lelkipásztor

Nyugdíjas ház Ózdon

Továbbra is szeretettel várjuk azok jelentkezését, akik sürgős elhelyezésre várnak valamelyik idősek otthonába, és nem megoldott még a gondoskodás, az ellátás szolgálata. A várakozási időre, vagy hosszabb távra is szívesen fogadja az Ózd-Sajóvárkonyi Református Gyülekezet a szükségben lévő időseket.

Elhelyezkedés: A 25-ös számú főút mellett; 3600 Ózd, Virág u. 22.

Elérhetőségek: bundzik@freemail.hu, 70/33-53-141

Ózd-Sajóvárkonyi Református Egyházközség

„A színek szobrása”

Az Arnóti Református Missziói Egyházközség a tíz évvel ezelőtti megalakulásakor hangsúlyozta, hogy a gyülekezeten belüli és gyülekezeten kívüli misszió mellett kulturális programok rendezésével is igyekszik szolgálatot végezni a település minden lakója számára.

Ennek a szándéknak megfelelően adott helyet legutóbb a Gyülekezeti Ház Faragó Miklós festőművész munkáinak.

A Művész „...elhagyva az ecsetet, a hihetetlenül új és eredeti technika kedvéért ujjaival formálja át az élettelen anyagot egy új reneszánsz élő lelkévé...” A megnyitón ő maga fogalmazott így: „amit látunk az egy élettelen anyagi dolog, de amivé válik bennünk, az már lelki”.

Figyelemre méltó életutat futott be. 1947-ben született, Varsóban végzi a Művészeti Akadémiát, és onnan bejárja a fél világot. Első külföldi kiállítása után norvég királyi ösztöndíjjal Skandináviába kerül, majd Olaszországban él és alkot. 1971-től New York és Montreal után Kaliforniában telepszik le, ahol Santa Monicán rendez be műtermet. Ez idő alatt Észak-Amerikán kívül Európa jelentősebb városaiban, valamint Izraelben, Ausztráliában és Japánban állítják ki alkotásait.

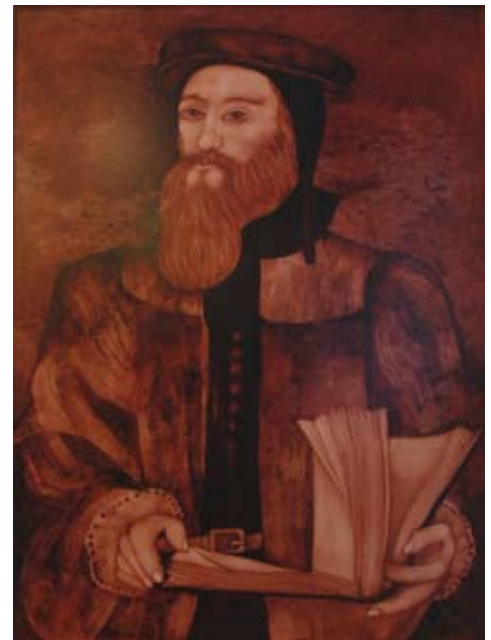

Az 1980-as évek derekán visszatelepül Európába, ahol először Zürichben, majd később Liechtensteinben nyit stúdiót. A mai napig az Alpokban, a Boden-tó mellett él és alkot. Magyarországon 1982-ben mutatja be – hosszú idő után először – festményeit egy, a Műcsarnokban megrendezett kiállításon.

Községünk egyik háziorvosa, dr. Molnár Imre kezdeményezésére hívtuk meg most Arnóra, hogy itt is bemutathassa műveit.

Akik felkeresték a kiállítást, különleges szín- és formavilágot tapasztalhattak meg képein, melyeknek gyakran főalakja az „örök nő”.

2011. április 11-én az ünnepélyes megnyitón népes sereg gyűlt össze. Olyan emberek jöttek el, akik szeretik a szépet, tudnak gyönyörködni más alkotásaiban, és élvezettel szemlélik azt a lelki kitárulkozást, amit a művész egy-egy képében felszínre hoz.

Az alkalmon köszöntőt mondott Szilágyi Zoltán lelképásztor, és dr. Molnár Imre doktor úr. Megszólalt Faragó Miklós is, aki megismertette a hallgatósággal, hogyan dolgozik a szó szoros értelmében az ujjaival.

A megnyitót a Lévay József Református Gimnázium diákjainak műsora tette színesebbé. Közreműködött: Bereznay András trombitán, Borbély Márta zongorán, Ábrám Boróka blockflötén, Szala Dorina blockflötén, Kalla Lilla szavalattal.

A művész ebből az alkalomból festett egy Kálvin Jánost ábrázoló képet, amit nagy örömünkre gyülekezetünknek ajándékozott.

A tíz napig nyitva tartó kiállítás után hitvalló reformátorunk élettel teli tekintetével találkozhatnak a Gyülekezeti Házunkba belépők.

Szilágyi Zoltán, Arnót

Emlékszel még...

A Nemesbikki Református Egyházköztség 2011. május elsején tartotta meg másodikban a konfirmáltak találkozóját.

A szükség szült két évvel ezelőtt egy szép gondolatot, amikor is azzal az elszomorító ténnyel kellett szembenéznünk a gyülekezetben, hogy nincs konfirmáló korosztályú fiatal. Döbbenettel kérdegettük egymástól: „Akkor nem is lesz ez évben konfirmáció?”

Aztán egyre inkább így: „az nem lehet, hogy ne legyen konfirmáció!”. Mindnyájan éreztük ebből, hogy az ifjak hitvallására és bizonyágtételére nemcsak a konfirmandusoknak, de az őket körülölelő gyülekezetnek is szüksége van. Mert általuk is, és ezen a fontos eseményen keresztül is mindnyájan áldásokat, érintéseket kapunk Istentől.

2009. május első vasárnapjára döntötünk először úgy, hogy meghívjuk a faluból és hazahívjuk a távolból azokat, akik 1940 előtt születtek. Istennek hála, sokan el tudtak jönni erre az első meghívásra is.

Ebben az évben ismét hiányzott a konfirmáló fiatalság, de már nem is gondolkodtunk azon, hogy mivel lehetne helyettesíteni a gyülekezeti élet egyik legfontosabb eseményét. Felkutattuk és megszólítottuk személyes levéllel az 1940 és 1960 között születetteket, és őket hívtuk konfirmációs találkozóra. Ha lehet, még az előbbinél is többen jöttek a hívásra. Csodálatos élmény volt látni, hogy azokból az utcákból és azokból a házakból is megindultak az emberek a templom felé, ahonnan máskor nem érkeznek vasárnap „életjelek”. Hát még a messziről hazaérkezők...

A kedves vers sorai átjárták a szívünket:

„Emlékszel még, ha rég jártál is itten,
hol megtalált és átölelt az Isten?
Köszönt a ház, a kis barang, a székek,
Hosszú sora a szívig ért ígéeknek...”

Az ünnepi istentiszteleten köszöntöttük azokat, akik mintegy fél évszázaddal ezelőtt Isten és a gyülekezet előtt adták bizonyosságát hitüknek, és fogadalmuk után a Magyar Református Egyház tagjává váltak. Mindezek mellett Istennek gyülekezetünket megtartó kegyelméért adtunk

hálát. A Lukács 8,4-15. alapján a Magvető példázatán keresztül hallottuk a lelkünknek feszülő kérdést: vajon mi lett az Ige sorsa bennünk és általunk?

Az örömteli alkalmon a hittanos gyermekek szavalatát és gyülekezetünk Nőszövetségének ének-szolgálatát hallgathattuk meg. Az istentisztelet után szeretetvendégségre és kötetlenebb beszélgetésre hívtunk mindenkit a parókia udvarára és imatermébe. Ott arról is lehetett beszélgetni, hogy mi lett a mi életsorsunk, életutunk. Nehéz búcsúzkodásokkal ért véget ez a szép nap.

Azonban Isten kegyelméből mi már a jövőt tervezzük! Ha Urunk életet bennünket és Ő is jónak látja, két év múlva egy újabb

generációt szólítunk meg (az 1960 és 1980 között születetteket), és amilyen szeretettel csak tőlünk telik, hívunk megint Istennel és egymással való találkozásra. Addig is teljes szívünkkel érezzük:

„A feladat itt erőnk feletti.
Tudja az Úr, csak Ő, ki nem kevesli
Csekély erőnk, hitünk, és megsegít majd.
Hív téged is, hisz munkatársnak óhaj:
Építsd velünk, távolból is, e házat,
Sorsát te is, mint őrálló, vigyázzad!
S mint rég, ma is, utadban megsegítsen,
Ki Megváltód és Megtartód: az Isten!”
(Füle Lajos: Építsd velünk!)

Victorné Kardos Erika
lelkipásztor

„...a mi belső emberünk napról-napra újul.”

(2Kor 4,16)

10 éves a Jókai Mór Református Általános Iskola és AMI

Iskolánk címerében ez az Ige áll és kötelez el bennünket arra, hogy – szemben korunk mindennapi gyakorlatával – azzal is foglalkozzunk, ami nem látványos ugyan, de annál fontosabb színtere életünknek: a belső emberrel. A belső ember mostanában igen el van hanyagolva, mintha csak a külső lenne érdemes a tördésre. Általában díszlet- és homlokzatépítés folyik a szív szerinti élet helyett. Az egyházi iskola azonban arra is vállalkozik, amikor beszáll a közoktatás nagy versenyébe, hogy ellene dolgozik ennek az aránytalanságnak. Élesztgeti, táplálja, tisztogatja azt a titkos műhelyt, amit belső embernek hív az Ige, hiszen onnan indul ki minden élet. Ezt a feladatát, a hitben nevelés feladatát nem emberektől vette, következésképpen nem is értelmezheti magát csupán az éppen aktuális oktatáspolitikai lózungok mentén. Munkájának mindig van egy emberfeletti dimenziója is, ami eligazítja a korszellem folyton változó erővonalai között.

A Jókai az ilyen típusú iskolák közé lépett be 10 évvel ezelőtt. Felmérte, hogy meg kell felelnie az új kihívásoknak, mert csak így van esélye a fennmaradásra. Mi több, szakmai nívót tekintve az élen kell járnia, mert csak ebben az esetben számíthat a keresztyén szülők bizalmára. Vagyis pedagógiai eredmények tekintetében versenyképesé kell válnia az önkormányzati fenntartású iskolák mellett és ugyanakkor vállalnia

kell a keresztyén missziót is, amennyit ebből „intézményesítve” vállalni lehet. Mindent olyan körülmények között, amikor új intézményként identitását keresi, és tele van a járatlan út okozta, bizonytalanságokkal.

Nos, az eltelt 10 év csak megerősítette azt a bizonyosságot, hogy szükség van iskolánk szolgálatára. Nagy keletje van annak a lelkiismeretes felkészítő munkának, amivel a Jókai pedagógusai megalapozott tudást nyújtva teszik sikeressé diákjainkat a középiskolákban. És szükség van arra a spirituális gondozásra is, ami nem engedi, hogy gyermekeink szellemileg-lelkileg „csírátlánítva” érkezzenek meg a felnőtt kor küszöbére, mint akiket a nevelhetőség legfontosabb időszakában silány és lényegtelen dolgokkal tápláltak.

A 10 éves jubileumot egy programsorozattal ünnepeljük, ami márciusban indult a Jókai-napokkal. Ekkor vendégünk volt a Kaláka és Tordy Géza színművész is. Áprilisban iskolánk történetének fontos és szép pillanatiból nyílt fotókiállítás. Az idén még két művész-tanárunk kiállítására is készü-

lünk. Pazár Éva festményi és Petrik Péter fotói láthatók majd az aulában május 18-tól. Május hónapban egy színes, vidám májális is tervezünk, ahol kötetlenül lehetnek együtt tanárok, szülők, diákok. A tanév végére készül el a jubileumi emlékkönyv. Szeptemberben a Jókai irodalmi pályázat eredményét hirdetjük majd ki, végül októberben, a reformáció havában egy gálával szeretnénk zárni a programsorozatot, amivel reméljük sikerül örömet szerezni elsősorban az ünnepelteknek, de minden résztvevőnek is. Befejezésül hadd álljon itt jubileumi énekünk néhány sora, hiszen ünnepelésünk elsősorban Neki szól, Akinek nagy hálaival tartozunk megtartó munkájáért.

*Szóljon az ének az Úrról, mert gazdag kézzel áld,
Zengjen a hangod a múlttól, Ó mindig veled járt,
Hűséged jó kötelekét ne tépje semmi szét,
Szolgáljál őt hűen a síríg, és áldjad nagy kegyét!*

Kis Klára

Lelkész-gondnoki csendesnapok Mályiban a vendég szemével

Többéves gyakorlat az, hogy a Borsod-Gömöri Egyházmegye és a felvidéki Gömöri Egyházmegye közösen szervez alkalmakat, illetve rendezvényeinkre kölcsönösen meghívjuk az egyházmegyék közösségének képviselőit. Ennek a jegyében adtunk hála-át a határ megnyitására Putnokon és Hanván, nyitottunk meg kiállítást Debrecenben, írtunk alá együttműködési megállapodást Varbón, s vettünk részt egyházmegyei közgyűléseken, presbiteri konferenciákon, lelkészértekezleten.

Már csak ezen előzményekre való tekintettel is örömmel fogadtuk a Borsod-Gömöri Egyházmegye esperesének, vezetőségének szeretetteljes meghívását a 2011. március 20-tól 22-ig, Mályiban, a Mécses központban tartandó lelkész-gondnoki

csendesnapokra, melynek témája: „A meglévő gyülekezetek megtartása, gondozása és megőrzése”.

A vasárnap délutáni szolgálatok miatt kissé megkésve érkeztünk Mályiba, ahol dr. Hézsér Gábor és dr. Fruttus István Levente csoportos foglalkozásra, szolgálatunk és lehetőségeink továbbgondolásra hívtak bennünket. Érdekes és elgondolkodtató volt ifjak, vagy éppen idősek szerepét felvéve megfogalmazni elképzeléseinket, elvárásainkat, egyházunkkal, gyülekezeteinkkel kapcsolatban. Ez a téma jó indítója volt az esti beszélgetésnek, melyet mi gömöriek, éjszaka a szobánkba visszahúzódva is folytattunk természetesen ki-

elemezve aktuális helyzetünket, gyülekezeti viszonyainkat.

Hétfőn Gazda István esperes úr áhítata után, a vasárnap megkezdett csoportos munkát folytattuk, elemeztük, s értékeltük.

Ebéd után a szép, verőfényes tavaszi időben, kellemes sétát tehetünk a tó partján. A nap második felében pedig egy meglepő és megdöbbentő határozat bejelentése kavarta fel a közösség nyugalmát, s az este további részét is ezen téma és annak a közösségre gyakorolt hatása uralta.

Kedden reggel, felvidéki esperesként, nekem jutott az áhítat megtartásának megtisztelő feladata.

Az áhítat után Siba Balázs „Isten és élettörténet” című könyvét ismerhettük meg, mégpedig a szerző bemutatásában.

Visszatekintve a borsod-gömöriekkel együtt töltött időre, s az eddigi közös programjainkra, úgy érzem, hálával tartozunk Istennek. Hálával tartozunk azért, hogy bár a földi nagyhatalmak határt húztak közénk, de az Úr olyan testvéreket rendelt mellénk, akikkel együtt, élő hittel hordozhatjuk örömeinket és próbáinkat, és akikkel együtt kereshetjük a lehetőséget Krisztus anyaszentegyházának építésére. Az eddig megtett közös útért is legyen dicsőség a Mindenható Istennek és köszönet mindazoknak, akik segítettek és segítik egyházmegyénk közösségének együttműködését.

Nagy Ákos esperes, Hanva

Az Egervölgyi Egyházmegye női szolgálatteltevőinek találkozója

Gyönyörű, verőfényes napsütésben gyűlt össze április 7-én, délután az Egervölgyi egyházmegye gyülekezeteiből érkező lányok, asszonyok serege a mezőkövesdi református templomba. Az egyházmegyében immáron hagyomány, hogy virágvasárnap délutánján Isten előtti elcsendesedésre, és együttgondolkodásra hívja az egyházmegye elnöksége a női szolgálatteltevőket és nőtestvéreket.

Énektanulással kezdődött az alkalom, amit Patay József és felesége, a mezőkövesdi gyülekezet tagjai vezettek. Örvendezésről és Isten közelségéről szóltak a dalok. A nyitó áhítatot Pappné Szakács Csilla tibolddaróci lelképásztor tartotta a Filippi gyülekezethez írt levél 2,5-11 része alapján. Arról a krisztusi indulatról beszélt, amely meghatározója lehet keresztyén életünknek és szolgálatainknak. Ez az indulat, a mi közösségeinket elevenné és kívánatossá teszi a világ fiai számára.

Az áhítat után Gordosné Balogh Eszter helyi lelképásztor köszöntötte az egybegyűlteket. Dr. Kádár Zsoltnak, az egyházmegye esperesének nyitó gondolatait követően az átányi női kar szépen csengő énekeit hallgathattuk. Druzsbovszkiné Katinka mély

mondanivalójú szavai vitte gondolatainkat az előadásig, amit dr. Bodó Sára professzor tartott: „Női sorsok üzenete a Bibliából” címmel. Az előadó kiemelte Ábrám és Szárai történetét, amelyet hallgatva átélhettük, hogy a Biblia több ezer éves asszonysorsa és a ma élő asszonyok helyzete mennyire egyforma. Az Isten előtti csendben és engedelmisségben találta meg Szárai, a későbbi Sára a megoldást férjével, Ábrámmal a későbbi Ábrahámmal együtt életük nehéz kérdéseire.

„Mert az ÚR megsebez, de be is kötöz” – hallhatuk Victor Jánosné lelképásztor bizonyágtételét, aki bensőséges hangon szólt életük nehézségeiről és arról a csodáról, amit éppen a nehéz pillanatokban Istennel együtt élnek át ő és a gyermekei.

A Pásztorok lelkészi kórus éneke a bizonyágtétel lezárásaként hangzott fel ezután: „Jézus engedj hozzád térnem... (RÉ. 342.d.) A záróimádság és az áldás után a mezőkövesdi Millennium étterem paza-

arul megterített asztala mellé szeretetvendégségre hívtak mindenkit vendéglátó gazdáink. Az ottani beszélgetésekből kiderült, hogy sokan áldott lelki alkalomnak, a hitüket megerősítő közösségnek tartották ezt a vasárnap délutánt. Feltöltekezve és hitben felvértezve indult haza mindenki. Soli Deo gloria! Legyen Istennek hála ezért a délutánért, s adja, hogy amit ott tanultunk, meg tudjuk élni a hétköznapokban.

Pappné Szakács Csilla, Tibolddaróc

Kirándulás

- hogy érezd, az Úr közel!

A lig több mint másfél éve költöztünk feleségemmel Noszvajra. Úgy döntöttünk, hogy távol a város zajától, ebben a festői, hegyvidéki faluban kezdjük el közös életünket. Mióta kihoztam egy fiatal magyar vizslát a menhelyről, tudom, hogy mit jelent, ha egy állatnak jóformán kielégíthetetlen a mozgásigénye. Megrögzött természetbarátokként mindig is szívesen, és meglehetősen gyakran jártuk az erdőt, de kutyánk, Fickó miatt a kedvtelésből feladat is lett. Szép lassan, hármásban fedeztük fel a település környékét.

Hamar megismerkedtünk a helyi református lelkésszel, Anda Tiborral, akitől megtudtuk, hogy maga is szívesen vesz részt gyalogtúrán, de – mivel hivatásbéli feladatai mellett egyúttal elfoglalt családapa is – erre mind ritkábban kerül sor. Egyik kirándulásunkról történt beszámolónk közben született meg az ötlet, hogy szervezzünk közösen könnyen teljesíthető gyalogtúrákat a gyülekezet számára. Engem ért a megtisztelő feladat, hogy kiválasszam és felmérjem az útvonalakat, feleségem plakátokat készített, a tiszteletes pedig a program népszerűsítésében vállalt komoly szerepet. A lehetséges résztvevőket elsődlegesen a gyülekezet – mind fizikai, mind hitéleti szempontból – aktívabb családjai, valamint fiataljai köréből reméltük.

Az első alkalomra március 15-én került sor. Előre úgy hirdettük meg, hogy nem lesz nehéz túra, inkább bemelegítés, ismerkedés, csak kipróbáljuk, mit bírunk..., mégis kételkedtem, hogy ez tényleg működni fog. (Egy sikertelen közép-

iskolai túraszakkörhöz párommal együtt már volt szerencsénk, ami érdeklődés hiányában végül teljesen elhalt.)

Mivel várandós feleségem orvosa időközben megtiltott számára minden fokozott megterheléssel járó tevékenységet, őt hátrahagyva, Fickó kutyámmal jelentem meg a megbeszélte időpontban a parókia udvarán. Egyáltalán nem csodálkoztam azon, hogy a lelkipásztoron kívül senki sem várt. Legalább mi sétálunk egy jót az erdőben – gondoltam. Annál nagyobb lett az örömöm, amikor kis késéssel kedves ismerősök és ismeretlenek is befutottak. Jöttek egész családok, összegyűlt egy csomó kisgyerek, néhány ifis kamasz és három kutya, hogy ne legyen olyan egyszerű az élet. Összesen kb. harmincan gyűltünk össze rövid idővel az indulás kitűzött időpontját követően.

Az elsődlegesen kitűzött úti cél Várkút volt, kicsiknek autóval könnyített távon. Aki így is elfáradt, az menet közben még felkérkedett az apja vagy akár a túravezető nyakába. A nyakamban ülő négy év körüli kislány mesét mondott út közben, így hálálta meg a szállítást. Várkúton közösen megebédeltünk, megpihentünk. Az Úr kegyes volt hozzánk, mert csodaszép, napsütéses idővel ajándékozott meg bennünket.

Akinek maradt ereje, azzal felfedeztük az Arnótkői rombarlangot, és felkapaszkodtunk a Vár-hegy 669 méter ma-

gas csúcsára is. Akinek viszont elég volt a várkúti táv, az ebéd után még napozhatott, játszhatott, és egy másik úton visszatérhetett a faluba. Uzsonnára otthon volt az egész csapat, és jóleső érzéssel nyugtáztam: legalább egy picit mindenki elfáradt, és a gyerekek altatásával biztosan nem lesz gond.

A sikeren felbuzdulva egy hónap múlva újabb túrát hirdettünk, ekkor a Cseres-tetőre. Már csak kellemes meglepetésként érintett reggel, hogy egyre többen jönnek be a templom udvarára, olyanok is, akik az előző alkalmon nem vettek részt. A mi kutyáink most otthon maradtak, de jöttek helyettük újak. A táv rövidebb volt, a túra könnyebb, így már kritikát is kaptam a végén: nem volt elég fárasztó. Bár a meteorológusok országos esőt jósoltak erre a napra, mi – hála a Gondviselésnek – ebből egyetlen cseppet sem éreztünk.

Már májust írunk és éppen a harmadik útvonalat tervezgetem. Még nem tudom, pontosan hová fogunk menni, de azt igen, hogy akárhová is tartok, biztosan lesznek, akik velem jönnek. És tudom, hogy a lelkipásztor nem hagyja otthon a gitárját és a Bibliát, és hogy mindannyiunknak kincs az erdők mélyén az együttlét, a közös ima és a közös éneklés...

Kovács Péter, Noszvaj

Konfirmandustalálkozó Szilvásváradon

Egyházmegyénkben Szilvásvárad adott helyet május 7-én a tavaszi ifjúsági találkozóknak, ahonnan mindenki nagyszerű élményekkel tért haza az otthonába. A programot a REFISZ biztosította. A körülbelül 70 fős csapat a szilvásvárad általános iskola aulájában helyezkedett el.

Molnár Sándor, a cserépfalui gyülekezet lelkésze nyitó áhítatában aktuális kérdést feszegetett. „Gondolj Teremtődre ifjúságod idején, míg el nem jönnek a rossz napok, és el nem érkeznek azok az évek, melyekről ezt mondd: nem szeretem őket” – hangzott az igehirdetés alapigéje, aztán mindannyian szembesülhettünk a rohán, de megbecsülésre méltó IDŐ problémájával. A konfirmált korosztály számára nagyon elgondolkodtató volt, hogy a Szentírás alapján muszáj szembenézni azzal, hová és milyen irányba tart az életük. Most még lehet a hit dolgaival foglalkozni. Most még lehet Istenre figyelni, mert sajnos vannak, lesznek idők, amikor kerülhet fiatal és idős olyan helyzetbe, hogy szeretne imádkozni, szeretne Jézusban bízni, de nincs rá lehetősége, mert fizikális, értelmi, vagy lelki egészségének elvesztése nem engedi. Ma még gondolhatunk a Teremtővel!

Pogrányi Károly diósdai lelkész a családi fészekről, az otthonról tartott nagyon szemléletes, jó hangulatú előadást. Milyenek képzeltek egy otthont? – tette fel a lel-

kész a kérdést. Érdekes válaszokat adtak a diákok és a felnőttek. Az otthon olyan, mint egy veteményeskert, mint egy munkatábor, mint egy küzdőtér, mint egy börtön. Egy-egy felnőtt vagy diák így éli meg az otthoni légkört. Mennyire más azonban az a családi légkör, ahol Jézus szeretetéből élnek a család tagjai. A mondanivaló megértésében debreceni teológusok segítettek, akik a tékozló fiú történetét egy ma élő család mindennapjaiba behelyezve jelenítették meg. Vajon ti az otthonról eltávozó fiút visszafogadtátok volna? – hangzott a kérdés. Sokan bólogattak, hogy igen, de napjainkban sok esetben mást mutat a valóság. Hallhattuk a magyarázatban, hogy Isten, aki a családfőt jelképezi, mindenkit visszafogad az atyai ház-

ba. Jó „hazatérni” az Atyához, mert ő szeretettel és bocsánattal fogad. Hallhattuk a hívást, a figyelmeztetést. Ne mulasd el a hazatérést, mert az idő gyorsan elszáll.

Káposztás Gábor, a debreceni teológia hallgatója megtéréséről tett bizonyosságot. A legvirgoncabb fiatal is figyelemmel hallgatta, mit jelent Istenben bízni úgy, hogy fáj a szíve valakinek a családja miatt. Mit jelent Istenben bízni úgy, hogy tele van kérdésekkel az ember, s nincs, akivel mindezt megossza. Hallhattuk, milyen csodálatos az Úr, aki egymáshoz vezérel fiatalokat, hogy a szomorúságot öröm, vídamság váltsa fel.

A találkozó ebéddel zárult. Mindenki csillogó szemmel és éhes gyomorral látott neki a különböző pizzák elfogyasztásának.

Köszönjük Karászi Attila szilvásváradai lelkésznek és a gyülekezetnek a vendégszeretetét, az imádságaikat, az Úr Istennek pedig, hogy egy tartalmas, szép nappal ajándékozta meg a találkozó résztvevőit.

Papp Zsolt Endre, Sály

Beszámoló

a szerencsi templom renoválásáról

Egy norvég alapú pályázat adott lehetőséget Szerencsen a történelmi városközpont épületeinek felújítására. Három épület tartozik bele ebbe az együttesbe, köztük van református templomunk is környezetével együtt.

A munkálatok még nem fejeződtek be, bár egyes szakaszai már elkészültek. Így a templomunkat körülvevő védő kőfal külső és belső oldalán is a kövek közötti hézagokat kötőanyaggal töltötték ki. Jelentős munkát kívánt meg ez is az Örökségvédelmi Hivatal követelményei szerint elkészíteni. A toronysisak borításának teljes cseréje volt talán a leglátványosabb, egyben a legveszélyesebb munka. Sokan láthatták a város különböző részeiről a magasban dolgozókat. Hála Istennek, baleset nélkül véget ért ez a munkafázis is. A templom falain végzett munka többféle beavatkozásból tevődik össze.

Belül a villamosvezeték már teljesen elavult és tűzveszélyes. Ennek a teljes cseréjére volt szükség. Ehhez csatlakozik a külső részen a feljáró megvilágítása. Az elektromos hálózat kiépítése is befejeződött teljesen, beleértve a templom belső világítását is. A templom kőpilléreinek nemcsak a vakolata volt rossz állapotban, de sok helyen a kő alkatelemek is. Tisztítás után a javításuk, megerősítésük következett, ide értve az ablakok kőkereteit is. Gondosan és nagy szakértelemmel végezték el ezt a munkát. Nem is gondoltuk, hogy ezzel is ilyen sok tennivaló lesz. Új ablakok készültek a régiek helyére, amelyek mind szigetelésükben, mind ékességükben messze felülmúlják a régiket. Reméljük szépségük mellett hasznosságuk is meg fog mutatkozni. A vakolási és festési munkák befeje-

ződtek, mondhatjuk, hogy így templomunk kívül is, belül is új ruhába öltözött. A csapadékvíz korszerű elvezetése nagy feladat volt, ami váratlan meglepetéssel szolgált. Az ásatások során feltárult több egyéb lelet mellett egy „csontház” vagy más néven osszárium részlete, amely XV. századi csontmaradványok tömegét rejt magában. Fel is keltette mind a régészek, mind a média érdeklődését, sőt felvetődött a jövőbeni bemutatás gondolata is. A 2002-ben a Széchenyiterv keretében készült feljáró további kiépítése is folyamatban van egészen a Kossuth téri utcai határig. A terület kertészeti rendezése is elkezdődött, az utóbbi napok száraz, napos időjárása kedvezően is hatott ennek a munkának az előrehaladására.

Külön fejlesztésnek tekinthetjük a templom hangszerének, az orgonának újjáépítését és bővítését, amelyet a Pécsi Orgonaépítő Manufaktúra készít. A hangszer elkészült, most van folyamatban a hangolása, ami nagyon aprólékos, sok figyelmet kívánó munka. Ezzel orgonánk kiváló hangszerré válik: kétmanuális, 15 regiszteres hangverseny-orgonává.

Gyülekeztünk tagjai a belső takarításban segídhettek, így a húsvéti ünnepen istentiszteletünket már a templomban tarthattuk, de az ünnep után ismét munkaterület lett a templomunk.

Úgy gondoljuk, hogy május vége felé véget érnek a munkálatok. Ezt követheti majd a Rákóczi Zsigmond csontjainak konzerválása és az kőurna restaurálása.

Pünkösdkor már hálaadó alkalmon szeretnénk Urunk elé állni, hogy nagy munka mehetett végbe a szerencsi református templomon.

Börzsönyi József

Presbiteri Konferencia a Zempléni Református Egyházmegyében

A hosszú tél után Istennek kegyelméből 2011. április 1-jén és 2-án Szerencsen presbiteri konferencián vehettünk részt nagy létszámú hívő közösségben. Szükség volt erre az alkalomra, erre a lelki töltődést adó ajándékra.

A presbiteri konferencia alaptémája a család fogalom köré összpontosult. Az előadások különböző résztémákról szóltak: a tizenévesek a családban, presbiter a családban, család az Újszövetségben, vagy: krízis a családban és a családpolitika ma Magyarországon. Jó volt hallani a nagycsalád örömről és gondjairól – egy lelkész volt az előadó és belefoglalta a saját tapasztalatait: életüket a nagy családjukban.

Ezek az előadások és esti evangelizációk mind erőforrások a hívő ember számára. Szükség van hálaadásra az elmúlt év ered-

ményeiért és arra, hogy kérjük Istentől az új erőt a további feladatok megoldásához, hiszen sem a családon belül, sem a társadalom által okozott gondok enyhítése nem megy magától, csak ha kérjük Istenünk segítségét a problémák megoldására. Sokszor érezzük úgy, hogy már nem bírjuk tovább a terhet, de azt is megtapasztaljuk, hogy csak annyi terhet rak ránk az Isten, amennyit elbírnak.

Ezért is kell, hogy legyenek ilyen lelki képző alkalmak, ahol egymás terhet is hordozzuk, vagy együttesen megkönnyít-

jük. Kérjük, áldja meg az Isten az ő nevében összejövő közösséget és a világban szétszóratásban élő valamennyi magyart!

Az Úr legyen a mi őriző pásztorunk! Áldást hordozó Ige legyen a Máté 18,20 a konferencia minden résztvevőjére: „Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevében, ott vagyok közöttük.”

Sajtos László egyházmegyei gondnok,
Tiszaladány/Tokaj

Király László lelkipásztorra emlékezünk

Méltó és illő, hogy emlékezzünk azokra a lelkipásztorokra, akik előttünk jártak, és akik nemcsak lelkipásztori szolgálatukat, hanem földi életüket is befejezték. A zempléni egyházmegye példát mutat ebben az emlékezésben.

Ezen a mostani, Tarcalon tartott lelkészértekezleten ki másra emlékeznénk, mint Király Lászlóra, aki néhány rövid időszakától eltekintve egészen zempléni volt, és mint lelkipásztor teljesen tarcali volt. Élete rövid, nem zempléni időszaka először a gyermekkor. Születésétől, 1937-től 1944-ig a csapi parókián élt, a lelkipásztor házaspár negyedik gyermekeként (még három testvére született utána). Onnan sodorta el a háború a Király családot Zemplénbe, Zemplénagárdon, Vajdácskán át Bodroghalászra. Iskoláit Bodroghalászon kezdte; a már államosított sárospataki gim-

náziumba mint lelkészgyermek nem vették fel, így a debreceni Refiben kezdte középiskolai tanulmányait. De a második évben már átjött Patakra, és ott érettségizett. Családi örökségképpen is teológiára jelentkezett, és Debrecenben végezte el azt, és ott szerzett lelkészi oklevelet. Segédlelkészként is – egy rövid abaúji, szikszói időszak kivételével – Zemplénben tevékenykedett: Sárospatakon, Szerencsen, Bekecsen, Ondon, és még Tarcalon is. Bizonyos ez a rövid ittléte is hozzájárult ahhoz, hogy a tarcali gyülekezet őt választotta meg lelkipásztorául, amikor Keresztúry László nyugdíjba vonulása után megüresedett a lelkészi állás. Nem ment simán megválasztása. Nem azért, mert nem akarta őt megválasztani a tarcali gyülekezet, hanem azért, mert őt akarta, ugyanis az egyház-kormányzat terve más volt, a tarcali gyülekezet azonban – akkor még szokatlan, re-

bellis módon aláírásgyűjtéssel is kiállt mellette és kiharcolta őt magának.

Ezt az előlegezett bizalmat meghálálta Király László, aki 1967 januárjától 2004

novemberéig volt a tarcali gyülekezet lelkipásztora, tehát 38 évig. Változó világunkban megszűnő munkahelyek, csődbe ment vállalatok miatt egyre nagyobb a mozgás, költözés, munkahelykeresés. Ritkaságszámba megy, ha valaki egy munkahelyen marad egész életében. Ilyen ritka a mi időnkben már az is, ha egy lelkipásztor abban a gyülekezetben marad, ahová először beiktatták. Király László ilyen volt. (Zemplénben van néhány ilyen lelkipásztor). A gyülekezetet is, és a lelkipásztort is minősíti, ha kölcsönösen elfogadják egymást, nem unják meg egymást, nem hül ki az egymás iránti hűség és szeretet. A tarcali gyülekezet és Király László lelkipásztor ilyen kapcsolatban volt egymással. Annak a tiszteletnek és szeretetnek, amivel körülvették Király Lászlót, ritka szép bizonyága volt az a búcsúistentisztelet 2004. november 7-én, melyben a tarcali gyülekezet, sőt a község is elbúcsúzott lelkipásztorától. Az megszokott, hogy ünnepélyesen fogadják és iktatják be az új lelkipásztort, aki aztán – ha megszűnik ottani szolgálata – csendesen továbbmegy vagy elmegy a gyülekezettől. A szokatlanabb az, hogy a búcsúzás ünnepélyesebb istentisztelettel, több ajándékkal történik, mint a beiktatás. Tarcalon Király László esetében így történt. És ugyanígy történt Mezőzomboron is egy héttel később, Király László másik gyülekezetében, ahol 27 éven át végezte lelkipásztori szolgálatát. Mindig szeretettel várták őt oda is. Kedvesen írta egy mezőzombori gyülekezeti tag nyugdíjba vonulásakor: „Nagyon sokszor aggódtunk, különösen a téli, jeges, síkos időkben – lélegzetet visszafojtó csöndben vártunk, s mikor megszólalt a harang – mindenki fellélegzett – hála Istennek – megérkezett!”

Király László ahhoz a lelkésznevezettséghez tartozott, akiből egyre kevesebb van. Olyan lelkésztípust személyesített meg, akit tisztelet vett körül nemcsak a gyülekezetben, hanem a községben is. És ez a tisztelet és megbecsülés nem azért volt, mert politikusként beleavatkozott a közélet dolgába, kiváló tojástermelő vagy fokhagymatermesztő volt, a helyi futballcsapatot menedzselte vagy a tévesztésben közreműködött, hanem azért, mert lelkipásztorként a neki adottak szerint hűséggel végezte munkáját gondja lévén a tisztességre a kívülvalók előtt is. A megbecsülésnek bizonyága volt az is, hogy mindkét köz-

ség díszpolgári címmel tüntette ki. A lelkipásztor felesége is hozzájárul ahhoz, hogy hogyan fogadják a lelkipásztort a gyülekezetben és községben. Király László felesége, mint tanárnő a helyi iskolában munkálkodva tanítványai révén maga is kapcsolatba került sok-sok családdal, és ez közvetve segítséget jelentett férje lelkipásztori munkájában is.

Az a lelkésznevezettség, amelyhez Király László tartozott, külső megjelenésében is tisztének megfelelően jelent meg és forgolódott. Egyházi törvényeink is rendelkeznek erről. Az ige szolgálatához, a templomi igehirdetéshez palást, a palásthoz sötét ruha, fehér ing, sötét nyakkendő illik, sőt kötelező. Nyugdíjasként a bogácsi kis miszsiói gyülekezetben olykor helyettesített. Az ottani istentiszteletek az öregotthon társalgójában vannak, ahol az ott szolgáló cserépfalui lelkész csak úrvacsoraosztáskor ölt palástot. Király László a közönséges istentiszteleten is palástban szolgált, ha olykor ott helyettesített. Bogácsra költözve az egervölgyi egyházmegye lelkészértékletén is szolgált áhítattal. Az egyházmegye esperese megköszönve szolgálatát kiemelte azt, hogy a verba solemniától kezdve az értelmes igehirdetésén át az énekvezetésig példát mutatott. De nemcsak a szószéken, az istentiszteleti szolgálataiban törekedett az ékes és szép rendre és megjelenésére, hanem „civilben”, hétköznapiokon is úgy jelent meg az utcán, hogy a gyülekezetéhez nem tartozók is felismerték: ő a református lelkipásztor.

Hagyományos módon a tarcali parókia kapuja és ajtaja nyitva volt bárki előtt. Több ok is volt arra, hogy megálljanak és betérjenek oda rokonok, barátok és kollégák. Az is, hogy a parókia előtt vezetett el a Tiszáninnent és Tiszántúlt összekötő forgalmas út; az is, hogy a parókiához pince tartozott, a lelkipásztornak szőlője is volt a tokaji hegyen; és az is, hogy a lelkészcsalád ismert volt vendégszeretetéről „nem felejtvé, ki a gazda, nem felejtvé, kit vendéget”. (Egy alkalommal a miskolc-tetemvári gyülekezettel kirándulva megálltunk buszunkkal a parókia előtt; sokan a lelkipásztor invitálására leszálltak és bementek megnézni és megköszölni a pincét. Ezután Tarcaltól Nyíregyházaig a jóleső vendégszeretetről és borról beszéltek a buszban.)

Bogácsi nyugdíjas évei rövidre voltak szabva, de tartalmasak, sok örömet adóak

voltak. Több jutott az édesapából, a nagyapából a családnak, az unokáknak. Különösen nagy öröme volt a két kislány unokája mellett a harmadik érkezése, Attika, a fiúunoka, akit ő keresztelt a mezőkövesdi templomban. Vasárnaponként legtöbbször együtt voltunk vele és feleségével, Évával és Laci fiával a cserépfalui templomban, hacsak nem helyettesített egyik szomszédos gyülekezetben. Méhes már nem tartozott a mi időnk parókiáihoz, mint Szabó Lőrinc nagybácsija, a tiszabecsi tiszteletes nevezettségének parókiáihoz, de Bogácsra még inkább megtalálta azt, ami Tarcalon is pihenést, kikapcsolódást adott neki: a horgászást. Nem tudom, itt milyen eredménnyel járt horgászása, de Bogácsra két profi horgász-vadász fia társaságában – meg nélkülük is – rendszerint gazdag zsákmánnyal tért haza. Ezt onnan is tudjuk, hogy gyakorta juttatott a mi asztalunkra is „halat, vadat, s mi jót falat” horgára akadt.

Most, amikor eleget teszek annak a felkérésnek, hogy ezen lelkészértékleten és ebben a templomban emlékezzem a három éve meghalt Király László volt tarcali lelkipásztorról, a személyes és családi kapcsolat okán emlékezem a harminc éve meghalt szintén zempléni lelkipásztor édesapáról, Király Zoltán volt bodroghalászi lelkipásztorról is. És nem tehetem, hogy most ne osszam meg a családnak azt a szomorúságát az itt jelenlevőkkel, hogy a harmadik Király fiútestvér, a legidősebb, Zoltán is követte a már elment Csabát és Lászlót. Az ő temetése húsvét utáni kedden lesz Budapesten. Húsvét után, Jézus Krisztus feltámadása után. Ezért van reménységünk, mert „látom Jézus példájából, mi lehet a holtak porából.” (347,3).

A már elmentekre, az előttünk jártakra emlékezzünk most úgy, hogy énekeljük el a 23. zsoltár 2. versét:

Ha a halál árnyékában járnék is,
De nem félnék még őt sötét völgyén is,
Mert mindenütt te jelen vagy én velem,
Vessződ és botod megvizsgál engem,
És nékem az én ellenségem ellen
Asztalt készítesz, eledelt adsz bőven.

Tarcal, 2011. április 13.
Benke György

Sárospataki hírcsokor

Az Iowa állambeli **Waverly város** evangélikus egyetemének kórusa látogatott Sárospatakra európai koncertkörútja során. A 85 tagú kitűnő együttest sárospataki csa-

ládok látták vendégül. Önálló koncertjük mellett zenei szolgálatot végeztek a balagási és anyák napi istentiszteleten. A Wartburg váráról elnevezett kórust népes delegáció fogadta Eisenachból, akik sárospataki testvérvárosi kapcsolat keretében voltak jelen.

Hazatértek Sárospatakra a februárban **elhunyt Urbán György festőművész** hamvai. Végakarata szerint szűk családi körben helyezték el a világhírű művész földi maradványait a sárospataki temető-kertben. Münchenben élt, alkotott, de szívében mindvégig megmaradt Sárospatakinak, melyet kifejezett szülei otthonában berendezett galériájával, melyet a Református Kollégiumra bízott. Tisztelői június 14-én 17 órakor tartanak emlékező összejövetelt a sárospataki templomkertben.

Huszonnégy fiatal állt a gyülekezet színe elé vallástétellel az idei esztendőben Sárospatakon. Szombaton délután került sor a beszámolóra, szeretetvendégségre és a konfirmandusok emlékfája elülteté-

sére, vasárnap pedig az ünnepélyes fogadalmótételre, első úrvacsorázásra. A szülők nevében Kertész Lászlóné, az emlékfá adományozója szól, valamint Kádárné

Szász Hilda Bódás János versével köszöntötte a fiatalokat. Sipos István főgondnok intelmei buzdították az ifjakat a hitben és hazaszeretetben megmaradásra az ősök példás tettei felelgetésével.

Előadássorozat volt Sárospatakon az **Ökumenikus Tanács TIÉD** programja

keretében. A hagyományos értékekről, a világ fenntarthatóságának kérdéseiről tartottak előadásokat neves tudósok Sárospatakon iskolákban és gyülekezeti közösségekben. A Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa szervezésében az ország 12 városának egyike volt Sárospatak, ahol felhívták a figyelmet a teremtett világ megőrzésének fontosságára, a kizsákmányoló szellemiségű gazdálkodás fenntarthatatlanságának folyamataira, a Szentírás igazságainak alkalmazására. A vasárnapi istentiszteleten ígét hirdetett dr. Bóna Zoltán, az Ökumenikus Tanács főtákará.

Harangszentelésre meghívás. Június 10-én, a pünkösd előtti péntek délutánján 3 órakor kezdődik Sárospatakon a Lorántffy Zsuzsanna elhunyt 350. évfordulója és a sárospataki templom felszentelése 230. évfordulója emlékeztetőre öntött Zsuzsanna harang ünnepélyes toronyba helyezése. Erre a hálaadó eseményre szeretettel meghív a sárospataki gyülekezet minden örömeinkben osztozni szándékozó testvérünket. Ígét hirdet Csomós József püspök, közreműködik a sárospataki egyesített kórus és Karasszon Dezső orgonaművész.

Virágh Sándor, Sárospatak

Találkozzunk Tokajban!

A kit az Isten magyarnak teremtett, és itt tartott a Kárpát-medencében a szabadmadár tépte szegfűs időszakban éppúgy, mint évtizedekkel korábban az „átkosban”, az nem tud a jelenlegi határainkon túl élő testvéreinkre úgy gondolni, mint: 23 millió románra, akárhány millió szlovákra, stb. Az egységes nemzetünk megcsonkítása és el lehetetlenítése az elmúlt 91 évben igen mély barázdákat vágott a magyar lelkekben. Eladdig, hogy talán e barázdák nélkül már nem is emlékeznénk arra, hogy mi valójában együvé tartozunk. Különösen érvényes ez a magyar református egyházhoz tartozókra, valamint azokra, akik református hitüket magyar nyelven vallják meg e Kárpátoktól ölelt síkon. Hogy ez a barázdák mégis inkább ne annyira az elmúlásra, az ember által kimondott halálos ítéletre, a sebekre, sérelmekre emlékeztető legyen, mint inkább az élet vizének csatornájává, a Zempléni Református Egyházmegye esperese, dr. Börzsönyi József úgy határozott, hogy a 2009. december 22-i, Debrecenben tartott Alkot-

mányozó Zsinat ünnepi ülése továbbgondolásaként életre hívja az Észak-keleti Reformátusok Találkozóját (ÉRT).

Hol lehetne ezt leginkább megvalósítani, mint a vidék legjellemzőbb tájegységeinek találkozásánál, az évezredes múltba révedő, azonban a feltámadás világosságába éber tekintő Tokaj városában (2011. július 1-3. között).

Célja a rendezvénynek, hogy megmutassuk magunkat a világnak, kinyissuk az oly sokak előtt bezáródó „templomajtót” és közösséget teremtsünk egymással. A találkozó neve magában hordozza az ŐÉRTe, egymásÉRT, miÉRTünk, gondolatát. ÉRTed? Az egész teÉRTed van!

Lehetőség a gyülekezeteknek és az egyházi intézményeknek a bemutatkozásra, a hasonló gondokkal küszködők véleményének a megismerésére, problémamegoldásuk „receptjére” és a különböző kulturális csoportok színvonalas bemutatkozására. Kórusok találkozója, nőszövetségi konferencia, fórumbeszélgetés egyházi vezetőkkel és politikusokkal, valamint író-olvasó találkozó. Bibliái témájú színelőadások, koncertek, melyek mind az ifjúságnak, mind az idősebb korosztálynak kellemes szórakozást tudnak biztosítani.

Péntek és szombat este evangélizációs istentiszteletek, vasárnap pedig, a szokott időben, központi istentisztelet lesz, ahol reményeink szerint együtt adhatunk hálat Istennek az Ő végtelen kegyelméért és szeretetéért.

Néhány esemény a programból: Pénteken Ágnes Vanilla és a Kormorán. Szombaton Misztrál és a Ghymes. Ezen kívül lesznek gyerekprogramok gólyalábasokkal és bábszínházzal.

Tokaj városa, a magyar borok bölcsője, melynek szőlővesszőin nektár csepeg, különös hangulatával és vendégszeretettel várja a Kárpát-medence északkeleti régiójának gyülekezeteit, és mindazokat, akik a gyülekezetektől elszakadtak vagy soha nem is kerültek velük kapcsolatba.

Várjuk a gyülekezeti énekkarokat, tánc-csoportokat, nőszövetségeket, az irodalom, a politika iránt érdeklődőket és mindazokat, akik egyszerűen szeretnének közösségekben lenni Krisztusban nemzet- és hittestvéreikkel Isten dicsőségére. Mert mindezidáig való megmaradásunkat, még ha felaprózódva is, de Neki köszönhetjük. Legyen ezért neki hála mindenkor.

Kérjük a kedves olvasót, hogy imádó szívvel hordozza rendezvényünket, ami az atyafiak egységét és szeretetteljes közösségét szolgálhatja akkor, amikor egyre szűkülnek a lehetőségek arra, hogy Krisztus még nagyobb dicsőségére és nemzetünk javára hitmélyítő kulturális programsorozatot tudjunk megszervezni és lebonyolítani. Rendezvényünk a Magyar Reformátusok Hatodik Világtalálkozója programsorozat része.

Kis Gergely Márton

Lelkész-presbiteri konferencia az önkéntességről

Egyházkerületünk gyülekezeteinek vannak közös hagyományai és közös ügyei. Immár hagyománynak tekinthető, hogy közös ügyeinkről évenként két alkalommal falvainkból és városainkból egybegyűlve közösen gondolkodunk. Egyházunk nem a világból kiszakítva létezik: gondjainkat, kérdéseinket, feladatainkat meghatározza korunk gyorsan alakuló, változó társadalma, melyben egyre nagyobb hiány mutatkozik a szerető szívek, segíteni induló lábak és a másikért tenni kész kezek iránt. Nem véletlen tehát, hogy ez az év az önkéntesség éve, közös gondolkodásunk, tavaszi lelkész-presbiteri konferenciánk témája pedig mindezek alapján maga az önkéntesség.

Hagyománynak tekinthető immár az is, hogy a Miskolci Egyetem ad otthon ennek az eseménynek, a maga modernségében is hagyományőrző dísztermével. Érdekes volt látni, ahogyan a már nem egyetemista korosztály birtokba veszi az Egyetem dísztermét, hogy olyan tanítással gazdagodjon, melyet otthon, saját gyülekezetében kell majd cselekedetekre váltania. Éppen erre, a gyülekezetvezetők lehetőségére hívta fel a figyelmet köszöntőjében a házigazda Patkó Gyula rektor a Példabeszédek könyvéből idéz-

ve: „Ahol nincs vezetés, elvész a nép; a megmaradás pedig a sok tanácsos által van.”

Gyülekezeti előjárók nagy gyülekezete nem kezdheti mással közös gondolkodását, mint Igére figyélssel. Szűcs Endre egyházkerületi főjegyző az 1Péter 5 első négy versét magyarázva irányította tekintetünket az önkéntesség bibliai értelmére. Kiindulási pontként látnunk kell, hogy Istennek nem kötelessége, hogy velünk törődjön, nem

is „éri meg”, hogy a „visszaeső bűnös” emberről újra és újra szeretettel gondoskodják. Az önkéntesség pedig nem más, mint a mégis ránk sugárzó isteni szeretetnek az egymásra tükrözése. Az embert önmagában az önzés boldogtalansága és a birtoklás elégedetlensége jellemzi. Önzésben és önkéntességben ugyanaz a kezdet: én. Ami más, a folytatás. Az ember szerinti folytatásból következik az önzés, az Isten szerintiből pedig az önkéntesség. Az önkéntességnek a keresztyén ember számára magától értetődőnek kell lennie, mégsem a maga erejéből kell a munkát elvégeznie. A jelen levő lelkipásztorok és presbitereknek feladata, hogy ezt példaként éljék meg gyülekezetükben, legeltetve, gondozva, tanítva a rájuk bízottakat, emlékezve arra, hogy a gyülekezet Isten tulajdona.

Bölcskei Gusztáv püspök az áhítatban hallottakat tekintve vezérfonalnak saját, személyes példákat hozott előadása kez-

detén a hallgatóság elé, hangsúlyozva, hogy az önkéntességről, mely az egyház legtermészetesebb dolga, csak személyességgel lehet szólni. Az ember önmagától csak rombolni, tönkretenni képes, de Krisztusnak, a legnagyobb önkéntesnek a példáját követve képes betölteni küldetését. Ez közösségekre, gyülekezetekre nézve is igaz, nem véletlen, hogy az igaz egyház ismertető jegyeihez hozzátartozik a könyörületeség gyakorlása. Az elvi alapvetés után képet kaphattunk az előadásból a nagy, országos egyházat érintő, sőt, határokon átívelő önkéntes programokról, melyeknek mind az az egyetlen célja,

hogy emberei legyünk azoknak, akiknek az a „hiánya”, hogy „nincs emberem”.

A hiányra adott egyik lehetséges választ ismertette Gere Gábor József varbói lelkipásztor, az önkéntesség egy sajátos formáját, a katasztrófák idején megvalósítan-

dó, emberek százait megmozgató védekezést és segélyezést állítva a gondolkodás középpontjába. A hallgatóság közt sokan voltak olyan gyülekezetek tagjai, akik maguk is érintettek voltak a tavalyi árvízben, akár károsultként, akár a gátakon dolgozókként. Tanulságos volt mégis számszerűsítve is végiggondolni, hány helyszínen, hány településről, intézményből, országrészből, országból mozdultak együtt református önkéntesek. A hasonló katasztrófák idején végzett munka segítségével és koordinálásával megbízott lelkipásztor megnevezte azokat a konkrét feladatokat is, amelyeket közösen kell elvégeznünk, hogy felkészültek, képzettek, gyorsan és hatékonyan mozgósíthatók lehessünk.

Ferenczi Zoltán lelkipásztor az önkéntesség gyülekezeti megvalósíthatóságát

és azok vágyott hatásait ismertette sajátosan elgondolkodtató alcímű előadásában: „miért lehetetlen az önkéntesség az önkéntesség egyházában?”. A hallgatóság soraiban sokan voltak, akik egészen kicsi gyülekezetekből érkeztek. Ők talán azt kérdezhették: alig vagyunk, magunknak is kevés az erőnk. Az előadás azonban épp azzal bízta egy megvalósult példa által a résztvevőket, hogy a jól átgondolt, közösen megvalósított, önkéntességre építő gyülekezeti munka hogyan hat vissza építően, gazdagítóan, „sokasítóan” a munkálkodó gyülekezetekre. Ennek persze feltétele, hogy reformátusságunkhoz méltóan ne lelkészközpontúan, egyszemélyes irányítással éljük közösségi életünket, hanem úgy, mint ahogyan zsinat-presbiteri elvünkől is következően kell: közös részvétellel, mindenkire számítva, munkát és felelősséget megosztva, a terheket közösen hordozva.

Zárszavában Ábrám Tibor főgondnok köszönetet mondott az előadóknak és résztvevőknek a meghozott időáldozatért, majd összefoglalva az elhangzottakat

mintegy hazavihető gondolatcsomagot adott át, melyet a résztvevők otthon megoszthatnak a rájuk bízottakkal. Továbbgondolandó feladatként egyfelől Einstein tanítását idézte föl, miszerint a problémát nem tudjuk azzal a módszerrel megoldani, amellyel létrehoztuk, másfelől pedig a jövő generációja önkéntességre nevelésének fontosságát hangsúlyozta.

(szerk.)

Határtalan szeretet

A Miskolc-Diósgyőri Református Általános Iskola és Óvoda 2009-től ápol testvériskolai kapcsolatot a felvidéki, Rozsnyói Református Egyházközség Alapiskolájával.

Különleges lelki ajándékában részesíti Istenünk azt, aki megtapasztalhatja, milyen érzés a Krisztusban testvéreknek lenni. Ugyanabban hinni és örvendezni, egy közös lélekkel imádkozni; embertársainknak – ismeretlenül is: őszinte, mély, önzetlen, tiszta szeretetet adni.

Mindezt megtapasztalhattuk 2011. április 9-10-én Rozsnyón, a Miskolc-Diósgyőri Református Általános Iskola és Óvoda tantestületéből, akik – elfogadva testvériskolánk meghívását – egy hétvégét tölthettünk a Felvidék e gyönyörű városkájában.

Megrendítő, de egyben felemelő volt meglátni azt, hogy a szűkös anyagi és tárgyi feltételek ellenére milyen őszinte és igaz szívvel élik meg hétköznapijainkban nemcsak magyarságukat, de magyar református hitüket is kollégáink.

Az évfolyamonként egy-egy osztállyal működő iskola a város egyik magaslatán, az Alacsony-Tátra hegyeinek, dombjainak ölelésében fekszik.

Mi, akik ott voltunk, éreztük: a természet szépsége mellett valaki más is karjaiban tartja őket: Istenünk gondoskodó, féltőn óvó szeretete. Így képesek felül-emelkedni ezeken a nehézségeken, próbatételeken. Ők ebből a kevésből is gazdagon megajándékoztak bennünket. Hisszük, ez az egyik legszebb bizonyágtétel a Krisztusba vetett hitünkről.

Csodálatos lelki felüdülés volt ez a két nap. Lelkipásztoruk, Búza Zsolt igeszolgálata mellett iskolánk lelkésze, Hangóné Birtha Melinda tartott lelkigyakorlatot „Emlékezzünk” gondolatkörben. Egy apró tárgy vitt minket vissza a múlt kedves emlékeibe, meghitt pillanataiba. Érdekes volt megtapasztalni, milyen gyakran „találkoztak” érzések, gondolatok egymásnak ismeretlen emberekben is.

„Emlékezzél meg az egész útról, amelyen hordozott téged az Úr.” (5Móz 8,2) – ez a vers nemcsak délelőttünk vezérigéje volt, de délutáni kirándulásunkat is átszötte. A Lucska falucskából Barkáig vezető néhány kilométeres kirándulás „imaút” is volt egyben: a túra egy-egy percében egymásért, az otthon maradt társainkért és intézményeinkért is imádkoztunk. Utunk végén, Barkán istentiszteleten vettünk részt. Szomorú volt hallgatni lelkipásztoruk, dr. Drenkó Zoltán nagytiszteletű úr beszámolóját a vacsoránál, hogy a gyülekezet lélekszáma milyen alacsony (48 fő), a gyülekezeti tagok átlagéletkora pedig egyre magasabb... Évek óta nem esketett, nem keresztelt... Ennek ellenére hatalmas élni akarásról tettek tanúbizonyságot azzal is, hogy nemes egyszerűségében is gyönyörű parókiát építettek fel önerőből.

Este a rozsnyói tantestület tagjai adtak szállást elfáradt testünknek. Őszinte, felszabadult beszélgetésekkel, baráti kapcsolatok kialakulásával, hálaadással zárult a napunk.

Vasárnap a rozsnyói református gyülekezet istentiszteleti alkalmán vettünk részt a város templomában. Az Igét Hangóné Birtha Melinda nagytiszteletű asszony hirdette. Lídia „történetén” (ApCsel 16,11-15) keresztül az Ige szavai, az átélt élményekkel személyes megtapasztalásainkká, bizonyoságtételünké váltak.

Felemelő érzés volt egy közös magyar református lélekkel, történelmi-magyar dicséreteket és zsoltárokat énekelni, az egy igaz Istent dicsérni e két nap áldásaiért, lelki ajándékaiért: Egy szívvel és lélekkel a zene szárnyain felemelkedve zsoltárt énekelni:

„Áldjátok az Úr nevét, Akik neki szolgáltok!
Magasztaljátok őket, Kik hű szolgálói vagytok.”
(RÉ. 135. zsoltár)

Bekéné Gattyán Ilona tanító
Nagy Attila igazgató

Mit viszek magammal a Refiből?

Egy oktatási intézmény oktató-nevelő munkáját sokféle módszerrel vizsgálják, mérik. Vannak számszerűsíthető mutatók, amelyek fehéren-feketén megmutatják, hogy bizonyos szempontból jobban vagy rosszabbul teljesít egy iskola. Léteznek azonban ettől szubjektívabb, ám esetenként számunkra sokkal érdekesebb tükrök is. Például az, ahogy az érintettek, vagyis a diákok látják az iskolában töltött négy vagy nyolc esztendő. Mit tanultak, mit visznek magukkal tarisznájukban? Ennek megírására kértünk gimnazista és általános iskolás ballagó diákokat.

Mit adott nekem kedves iskolám?

Nyolc éven át a Miskolc-Diósgyőri Református Általános Iskola tanulója voltam. Emlekszem, nagy várákozással, örömmel jöttem ebbe az iskolába, hiszen bátyám is ide járt. Most életem első fordulópontjához értem, befejeztem általános iskolai tanulmányaimat.

Egy pillanatra megállok, és visszanezék erre a nyolc évre.

Mit kaptam az eltelt évek alatt a Refitől? Rengeteg tudást, féltő szeretetet, gondoskodást, türelmet a tanáraimtól, akik csiszolták tehetségemet, felkészítettek különféle versenyekre, ahol jó eredménnyel teljesítettem. Megtanítottak helytállni. Részesen lehettem iskolám életének, rendezvényeken, műsorokban szerepelhettem.

Erősödött hitem. Hittanáraimtól olyan útravalót kaptam, amely elvezetett a krisztusi értékekhez. Itt tanultam meg bízni Istenben, társaimban, önmagam-

ban. Hinni a jóban, tenni a jót. Iskolám szellemiségét a szívembe zártam:

„Szeretni az embert és küzdeni,
s hűn állni meg Isten, s ember előtt.”

De nem csak tanulásról szólt ez a nyolc év. Sok barátom lett. Szép élményekkel gazdagodtam az osztálykirándulásokon, a táborokban eltöltött idő alatt. Sohasem felejttem el ezeket. Láthatatlan kapocsként köt össze társaimmal a jövőben is.

Szívemben nagy hálával és büszkeséggel megyek tovább középiskolásnak a Lévy József Református Gimnázium és Diákotthonba.

Köszönök mindent, kedves Iskolám!

Kiss Zsófia, 8. b osztályos tanuló

Egy végzős pataki diák gondolatai

„Bár zord a harc, megéri a világ,
Ha az ember az marad, ami volt:
Nemes, küzdő, szabadlelkű diák.”
(Ady Endre)

Minden kezdet nehéz. Különösen akkor, ha valami új kezdődik el. Minden befejezés is nehéz. Különösen akkor, ha valami jót kell abbahagyni. Kicsit ahhoz hasonló ez,

amikor egy hosszúnak tűnő könyvet kezdünk el olvasni. Először olyan, mintha a lapok nem fogynának, sok van még hátra. Aztán hirtelen az egész olyan izgalmas és felemelő lesz, hogy észre sem vesszük, és véget is ér. Ha valami befejeződik, lehetőség adódik arra, hogy új kezdődjön el.

Ennek az újnak a küszöbén állunk most mi is, 480 éves alma materünk maturan-dusai. Bele sem gondoltunk igazán, hogy

egyszer eljön ez a nap is: búcsúznunk kell. Furcsa most 4, 5, 6 vagy 7 év távlatából visszatekinteni az elmúlt évekre, mindarra, amit itt kaptunk, megéltünk, átéltünk.

Néhány évvel ezelőtt mindannyiunk életében változás következett. Az általános iskola után egy új, valami egészen más jött: középiskolások lettünk, ki 14, ki 12 évesen. Különösen akkor volt ez nehéz, ha ugyanakkor internisták is lettünk: ma-

gunkról gondoskodni; megszokni, hogy az év nagy részét nem otthon töltjük, egészen idegen volt. Nem volt mindegy már akkor sem, hogyan választunk. Életünk nagyon meghatározó élménye a középiskola: személységünk, értékrendünk itt formálódik leginkább. Tanulhattunk volna máshol, de mi a Refibe jöttünk. Most látjuk, érezzük igazán: itt a helyünk, s mire elértünk idáig, búcsúznunk kell.

Miért volt jó ide járni? Megannyi élmény, a közösség, barátok... látszólag ez mindenhol megvan. Miben több a Refi? Abban, hogy olyan, mint egy nagy család. Megtanít arra, hogyan kell közösségben élni és annak tagjának lenni akkor, amikor a társadalom az egyén mindenhatóságát hirdeti. Olyan társaság ez, amely kitörő örömmel tapsol diáktársának egy diákkoncerten; olyan hely, ahol a bennmaradós hétvége programokban gazdag; ahol csütörtökönként a pinceklub meleg teával vár; ahol áhítatok angolul és németül is vannak; ahol mindenki összefog azért, hogy segítsen és adományozzon; ahol az Isten Igéje élő és ható; ahol a magvak tudnak jó földbe hullani és termést hozni; mely megtanít, mit jelent félni az Istent és Néki adni dicsőséget.

Különösen is nehéz feladat megfogalmaznunk, mit érzünk. Föl sem lehet sorolni, mennyi minden történt. Úgy gondolom, hogy mindannyiunk nevében elmondhatom, hálásak vagyunk: az elmúlt évekért, a barátokért, hogy itt lehetünk,

tanulhattunk, épülhettünk. Mert amit kaptunk, a miénk: a tudás, az élmények, a felejthetetlen pillanatok. Furcsa és szokatlan lesz majd a hétfőket és a reggeleket áhítatok nélkül elkezdni, nem „Áldás, békeséget” köszönni, észrevenni, hogy ahol vagyunk, nem a szent föld, ahol a szabadságharc oroszlánjai tanyáztak.

Mindannyian tudjuk, hogy mindez csak is segítséggel valósulhatott meg. Mindekelőtt Teremtőnknek adunk hálát: bizonyára jósága és kegyelme követ minket életünk minden napján.

Különös kegyelem, hogy adta a mi szüleinket, akik felneveltetek, mellettünk álltak mindig jóban-rosszban. Köszönet és hála tölti meg szívemet, ha arra gondolok, hogy mindig volt és van hová hazamennünk, hogy mindig számíthatunk a jó tanácsokra; hogy intettek és dorgáltak is, megmutatva ezzel, mi a helyes irány.

Tanárainknak a tudományokat, a segítséget, az együtt töltött percekét köszönhetjük. Azt, hogy mindamellet, hogy oktattak, neveltek is minket. Hogy igyekeztek a legjobbat kihozni belőlünk, hogy azt, amit megtanultunk, tudjuk is, a tudást pedig kamatoztassuk, használjuk, továbbadjuk majd.

Refisnek lenni felelősség. Fogadalmat tettünk mindannyian, hogy embertársaink javára, szüleink örömeire, egyházunk felekezeteihez méltó módon élünk. Iskolánk erre tanít, ezt az értéket közvetíti, így nevel a jóra a krisztusi szeretetben.

Az érettségi számunkra eddig életünk legnagyobb vizsgája. Félve, de bizalommal és reménységgel vágunk neki az útnak: ha ott a helyünk, ahol lenni szeretnénk, sikerülni fog.

„Mindennek rendelt ideje van és ideje van az ég alatt minden akaratnak” – mondja az Ige. Most tehát annak, hogy búcsúzzunk. Fekete István írja:

„...ők nemcsak tanultak, de tudnak is! Nemcsak néznek, de látnak is, nemcsak hallanak, de értenek is, nemcsak tapintanak, de fognak is, és egész kibontakozó egyéniségük tele van a valóság és a természet szeretetével. Megnőttek, megerősödtek, és most már nemcsak elfogadják, de kívánják is a valóság múlhatatlan, kemény ragyogását.”

2011. május 11.

Balla Gábor, 13. E osztály

Az iskola és a kollégium kitörölhetetlen emlék

Én egy kis faluban élek, Kenézlőn. Már gyermekkoromban is sokat jártam Sárospatakon, s a látogatások alkalmával megismerhettem a város történelmét és annak máig fennmaradt kincseit. Már ekkor megszerettem ezt a sokszínű települést, ezért jutottam arra az elhatározásra, hogy szeretnék a Sárospataki Református Kollégium Gimnáziumának tanulója lenni. Még most is emlékszem a beköltözés napjára. Ekkor én is pataki diák lettem. Hat lánnyal kerültem egy szobába, s ha az évek során voltak is köztünk konfliktusok, azok hamar megoldódtak. A

kollégiumi évek alatt lassan megismertük és elfogadtuk egymást. A nevelőtanárok is mindenben támogattak minket és segítségünkre voltak a bajban. Az iskola és a kollégium tanulói egy nagy családot alkottak. Sok program színesítette az itt eltöltött időt. Részt vehettünk az áhítatokon, a hangversenyek után pedig lehetőség nyílt teázni a többiekkel a teaházban. Az itt eltöltött évek alatt megismertem önmagamot és az engem körülvevő világot. Az iskola és a kollégium kitörölhetetlen emlék maradt számomra.

Molnár Anna, 12. H osztály

Mert pár nap megmarad aranyban örökké

Igy a ballagás után furcsa érzések kavarnak bennem. Valahol várom az újat, és kíváncsi vagyok, de itt van bennem az az érzés, hogy most valami véget ért.

Nehéz elválnom ettől az intézménytől és azoktól az emberektől, akiket itt ismertem meg, mivel az elmúlt négy évben itt több időt töltöttem, mint otthon. Hihetetlenül

sok mindent kaptam a Lévaytól. Kezdvé attól, hogy megismerhettem annyi csodálatos embert, akiről tudom, hogy rájuk bármikor számíthatok az életem során. A kollégiumnak köszönhetem, hogy szinte önálló lettem, emellett a hitem megszilárdulását az Úrban, pontosabban, hogy lehetőséget kaptam erre. Mint például a kollégiumunk esti áhítataival, amit diákok szerveznek, amit én is tettem. Olyan plusz élményekben volt részem a kollégiumnak köszönhetően, mint az első főzési kísérletek, vagy az igaz barátság megélése. Sok-sok olyan alkalom, amely folyamán megtaláltam önmagam, és formálódott az egyéniségem egy-egy baráti vita kapcsán, vagy amikor a terveimet szerettem volna megvalósítani. Teljes mértékben megtanultam az alkalmazkodás elvét.

Ha már a lehetőségeknél tartok, el kell mondanom, hogy a Lévay tényleg a lehetőségek iskolája, még így 450 év után is. Nehéz még csak felsorolni is ezt a sok-sok élményt. A közösségfejlesztő alkalmak, amik egyben jó önismereti tréningek is voltak. A református kollégiumok közötti csereprogram keretein belül Kecskeméten voltam cserediák. A külföldi utazások, példá-

ul egy projekt keretein belül Németországban, vagy a Lámpással Szlovákiában voltunk szolgálni. A Lévay értékeli a tehetséget, a szorgalmat, a kitartást és jutalmazza is. Ennek köszönhetően egy felejthetetlen élményben volt részem, egy brüsszeli utazás kapcsán az Európai Unió parlamentjében.

Olyan sok mindent köszönhetek a Lévaynak, hogy sokszor fel sem tudom fogni. Azt érzem, hogy hálás vagyok az Úrnak, mivel megengedte nekem, hogy ennek az intézménynek diákja lehettem négy évig. Azt szokták mondani, hogy ha valaki lévays lesz, akkor az egy életre szól.

Összegezve csak azt tudom mondani, hogy köszönöm! Diáktársaimtól, tanáraimtól, barátaimtól búcsúbeszédemben ezzel az idézettel köszöntem el: „S ha utad egyszer a végéhez ér, ne felejtsd el, hogy honnan jöttél!” Ezt most kibővíteném egy számomra nagyon kedves igével: „... megparancsolja angyalainak, hogy vigyázzanak rád minden utadon...” (Zsolt 91,11)

Áldás, békesség!

Dósa Csaba 12. C. osztályos diák
Pro Schola Lévay Közösségi Díj

Miért volt jó lévays diáknak lenni?

Isten kegyelméből hat évet tölthettem a Lévay József Református Gimnáziumban. 2005-ben kezdtem, hatosztályos képzésben emelt angolos osztályban

tanultam. Ezek alatt az évek alatt sok ismeretet szerezhettünk, alakultunk. Nagyon sok új tanulási módszert ismertem meg, és kitartást tanulhattam.

A tanárok mindig pozitívan álltak a diákokhoz és bármilyen – akár személyes – problémával is fordulhattunk hozzájuk, megpróbálták segíteni. Sokszor külön foglalkoztak velünk, ha versenyre készültünk, vagy valakinek segítségre volt szüksége a tananyag elsajátításában. Nemcsak a diákjaik jó tanulmányi előmenetelére figyeltek, hanem próbáltak keresztyén szellemen nevelni minket. Olyan tanárok tanítottak bennünket, akiknek hitéleti tanácsait is szívesen megfogadtam, mivel értékrendjükkel, életvitelükkel példaképpen jártak előttünk. Gyakran tanított anyanyelvű lektor az iskolában angol és német nyelvből is. Ezek az órák nagyon jó hangulatban teltek, általában eltérő volt, mint egy

átlagos nyelvóra: kötetlenül beszélgettünk vagy éppen játszottunk, megismertük más országok szokásait, földrajzi jellegzetességeit. Sok elismerést és biztatást kaptam tanáraimtól az iskolán kívüli elfoglaltságaim kapcsán is, mint a fotózás vagy a zene. Megbízta bennem, amikor megkértek a kántorizálás szolgálatára egy-egy hétfő reggel, amikor versenyre küldtek, vagy amikor az iskolában fotókiállításom lehetett. Megtiszteltetés volt tavaly zongorázni a tanárok pedagógusnapjára ünnepségen.

Gimnáziumunk rendkívül sokrétű szabadidős tevékenységeket nyújtott nekem. Az énekkarban énekelhettem és vezényelhettem is a kórust, ami nagyon nagy élmény volt számomra. Zenét tanulhattam: orgonából és zongorából fejleszthettem tovább a már megszerzett ismereteket, valamint ez alatt az idő alatt rendkívül sokat fejlődhetett zenei kifejezőképességem. Le-

hetőségem nyílt megmutatni orgona- illetve zongoratudásomat a tanszaki koncertek alkalmával. Részt vehettem énekversenyen, húgommal a kamaraversenyen zenélhettünk közösen. Nővéremmel angolul énekelhettem a Népek karácsonya elnevezésű műsorban.

Sokféle sportlehetőséget kínált az iskola, év közben teniszre jártam egy ideig és asztaliteniszre, majd a nyár első heteiben a napközis tenisztáborba.

Égésnégy napokon vehettünk részt, ahol ízletes és egészséges ételeket kóstolhattunk meg, és előadásokat hallgathattunk. Mindig izgalmas volt a természettudományos hét, amikor totókat tölthettünk ki különböző természettudományos tárgyakkal, és érdekes előadásokat tartottak látványos kémiai kísérletekkel összekötve.

A gyülekezetlátogatások alkalmával – amelyen az osztállyal minden adventi időszakban részt vettünk – zenés, verses műsorral készültünk szebbé tenni az adventi készülődést, melyet orgonajátékkal színesíthettem.

Kellemes volt a báli időszak. Minden bálon ott voltam, és nagyszerűen éreztem magam.

A diakóniai szolgálat alkalmával a Kismaházban tölthettem időt. Nagyon szerettem ezt a szolgálatot, hiszen gyermekekkel és anyukákkal foglalkozhattunk. Mivel tetszett az itt eltöltött idő, a hat alkalom letele után a következő félévben is visszajártam.

Hetente kétszer szünetekben imaközösségre járhattam, ahol egymás imái által épülhetett hitéletünk. Nagyszerű lehetőségek voltak a dicsőítő estek is, amelyek meg-

nyugvást jelentettek a hétköznapi zűrzavarához képest. Jobban tudtunk Istenre figyelni, és feltölthedtünk lelkileg.

Bár osztályunk kicsit nehezen csiszolódott össze, de végül osztályközösség lettünk. Ebben nagy szerepe volt a diákigazgató-választási kampánynak, ami igazán összekovácsolt bennünket. Az osztálykirándulások alkalmával gyönyörű helyekre juthattunk el, és kicsit több időnk jutott egymással foglalkozni, beszélgetni. Olyan emberekkel köthettem barátságot, akik nagyszerű személyiséggel, azonos érdeklődési körrel és közös hitbeli alappal rendelkeznek. Nagyon sok közös emlék marad meg bennem a középiskolai évekből.

Kolozsvári Anna 12. B. osztályos diák
Tiszáninnen Református Diákja
Pro Schola Lévy Közösségi Díj

Bemutatkozik a Kollégium új vegyeskara

Ézzel az igeverssal hívogattuk a Sárospataki Református Kollégium valamennyi énekelni szerető tagját vegyeskarunk első alakuló próbájára, melyet 2011. február 1-jén tartottunk. Bár a Kollégium mindhárom oktatási intézménye, mind az általános iskola, mind a gimnázium és a teológia is büszkélkedhet kórusral, mégis erős készletet és vágyat éreztünk arra, hogy egy kórus közösségében kiábrázolódjon a Kollégium teljes egysége. Így a többünkben felmerülő közös éneklésre és szolgálatra való igény hívta életre a Sárospataki Református Kollégium Vegyeskarát. A kórusban egyaránt otthon érezhetik magukat a teológia oktatói és hallgatói, a gimnázium tanárai és diákjai, valamint a Kollégium lelki és intézményi vezetői. Az együttes ereje épp tagjaink sokféleségében, de céljaink egységében van. Szeretnénk megtapasztalni Isten szeretetét ebben a közösségben, szeretnénk szolgálni intézményeinkben és Kollégium vonzáskörzetében élő

gyülekezetekben. Nagy örömmel és izgalommal készülődünk első szolgálatunkra, ahol 2011. április 11-én, a mádi gyülekezet istentiszteleti közösségében vehettünk részt. Az igehirdetés és az éneklés szolgálatában egyaránt megtapasztalhattuk Isten minket is formáló, áldó szeretetét, és

reménységet kaptunk a folytatáshoz is. Továbbra is bizakodunk abban, hogy kórusunkat nem csupán emberi erőfeszítések, hanem Isten maga hívta életre és fogja életben tartani.

Beidek Adrienn

„ÉnekeljeteK új éneket az Úrnak,
Énekelj az Úrnak, te egész föld!
ÉnekeljeteK az Úrnak, áldjátok nevét,
HirdesséteK szabadítását minden nap!”
(96. zsoltár 1-2.verse)

Cigánymissziós beszámoló helyett

Misszió

Az utóbbi hetekben Gyöngyöspata a cigány-magyar együttélés konfliktusosságának szimbólumává vált. Egyesek az együttélés lehetetlenségét próbálják megmutatni általa, mások bűnbakokat gyártanak, ismét mások pedig személyes vagy csoportos érdekeik játszóterére dobva a szalagcímme vált közösségi bűnt, terhet és nyomorúságot, önös érdekeik elérésének eszközévé tapossák és silányítják azt, ami sokak egyetlen és egyszeri élete. Nem új jelenség ez. Az elmúlt években Olaszliszkával kezdődően oda-vissza válnak szimbólummá településnevek és események cigány és nem cigány részről egyaránt.

A bűneset utáni ember a másik kárára él. Őli testvérét, rokonát, barátját, a mellette élő jövővényt, és mindezzel őli és pusztítja önmagát. Bosszú bosszút követ, erőszak erőszakot szül, és korunk rafinált gondolkodása kollektív bűnné egyszerűsítve az egyén és a helyi közösség bűneit és gondjait, kollektívan büntet csoportot, népet, amelyből újabb elkecsereedés, konfliktus, és az agresszióra való felszabadultság-érzés következhet csupán.

Mi, református egyházunk cigánymissziójáért felelős szolgálattevők elutasítjuk a kollektivizálást, a szimbólumgyártó bűnbakképzést, ugyanakkor elutasítjuk a kölcsönös sérelmek elfedő tagadását is. Elutasítjuk azok egyéni érdekeinek létjogosultságát, akik felhasználják közösségek, ezáltal családok és egyének bűnös nyomorúságát. Elutasítjuk a jogsértésre való szabadságot, ugyanakkor a helyi közösségek helyett látványosan átvállalt indulatkiélésre alkalmas önös érdeket. Ez ugyanis nem csupán egy népet gyaláz meg, de azokat is hazugsággal áztatja, akik elkecserejedtségükben kiszolgáltatják magukat az ő nevükben, helyettük erőszakoskodóknak.

A mindenki által vágyott békecsupán megbékélésen alapulhat. A megbékélés feltétele a bűnnel való szembesülés, a bűn belátása, a bűn megbánása, mert csupán így élhető át a bűnök elhagyása és a békecsupán.

Cigányokkal kapcsolatban mostanában nem a misszió jut eszünkbe, sokkal inkább Gyöngyöspata, amelynek nevét szimbólumként használjuk, illetve a problémacsoport körül kialakult politikai viharok, melyektől unalomig tele a média. Fontosnak tartottuk a cigánymisszióért felelős munkatársakkal, hogy írásban is megfogalmazzuk véleményünket. Sokan kértek volna ugyanis az egyháztól politikai nyilatkozatot e tárgyban. Az egyház azonban csak egyházként nyilatkozhat, egyes kérdések mentén a Bibliában keresve iránymutatást.

Mi, református egyházunk cigánymissziójáért felelős szolgálattevők kérjük a Szentírást értéknek tekintő politikusokat, találjanak vissza a békecsupán forrásához, Jézus Krisztushoz, aki képes utat mutatni és bölcsességet adni a békecsupánteremtéshez. Kérjük lelkipásztor testvéreinket, hogy bár gyakorta maguk is érzik és tapasztalják az együttélés nehézségeit, tanítsák rájuk bizott nyájukat a Békecsupán Fejedelmének útjára. Kérjük keresztyén testvéreinket – cigányokat és nem cigányokat egyaránt –, hogy gondolkozzanak el Megváltónk kezéből nyert küldetésükön: reánk bízta ugyanis a békecsupán szolgálatát. Közösen tudunk csak felülemelkedni kölcsönös sérelmeinken és fájdalomainkon. Egymásnak ugyanis felebarátai vagyunk, mégpedig a mai világunktól oly idegen mégis egyedül igaz, krisztusi módon: nem az a kérdés, hogy ki az én felebarátom, ki lesz nekem segítségemre, hanem az, hogy kinek lehetek én felebarátja.

Ez mindannyiunk közös felelőssége és egyben lehetőség.

Barnóczki Anita, a Tiszáninneni Református Egyházkerület cigánymissziós referense

Gregussné Buzás Irén, a Tiszántúli Református Egyházkerület cigánymissziós referense

Landauer Attila, a Magyarországi Református Egyház cigánymissziójának országos referense

Most még tükör által, homályosan...

Csodák márpedig vannak! Ismételtlen megkaptam ennek a hihetetlennek tűnő mondatnak a valós, kézzel fogható bizonyítékát tegnap. Ez akkor történt, amikor a Jókai Mór Református Általános Iskola hetedikeseinek tartottunk foglalkozást. Azért nem mondom, hogy órát, mert annál több és másabb volt. Követlenebb, a merev iskolai keretektől mentes, sokkal mozgalmasabb és sokkal hangosabb. Ez is volt a célom, hogy más legyen, és ezáltal is maradandó nyomot hagyjon a gyerekekben. A feldolgozás menetétől talán csak a téma volt érdekesebb: „A testkép”. De csak szép sorjában, kezdjük az elején!

2010 őszén azon örömteli hír fogadott bennünket, hogy a Tiszánineni Református Egyházkerület nyertese lett egy Egészségmegőrző és egészségnevelési pályázatnak. Ez páratlan lehetőséget rejt az ifjúság körében, konkrétan a 13–18 éves korosztályban. Mindennek működtetéséhez a csatlakozó intézmények adnak teret, így a miskolci Jókai Mór Református Általános Iskola és AMI, a Miskolc-Diósgyőri Református Általános Iskola és Óvoda, a Lévay József Református Gimnázium, illetve a Fáy András Szakközépiskola. A tevékenység nem csupán a diákokat érinti, hiszen egészséges lelkületű gyermekeket csak egészséges lélekkel élő pedagógusok tudnak nevelni. Ha igazán belegondolunk, láthatjuk, hogy a pályázat lehetőségeinek tárháza nagyon széles körű, mert az ifjúság mellett lehetőséget biztosít az őket tanító-nevelő tanári gárdának lelki egészségük megszilárdítására – de ha kell –, helyreállítására, visszanyerésére. Lehetőségük van szupervízióra, esetmegbeszélésekre, lelki életük karbantartására, személyes konzultációkra. Számomra igazi, szívből jövő örömet jelent ennek a csapatnak a tagjaként élni és tevékenykedni.

Biztosan ezért volt, hogy nagy reményekkel indultunk el a Jókai Mór Református Általános Iskolába a minap, amikor abban a páratlan és csöppet sem „veszélytelen” lehetőségben volt részünk, hogy a hetedik évfolyamnak – ez 52 hetedikes tanuló jelent, és akinek van illetve volt kamaszkorú

gyermeke, most érti, miért is írtam, hogy ez nem veszélytelen vállalkozás – megtarthattuk a testkép témájában a foglalkozást. Komoly, gondos tervezőmunka előzte meg ezt az alkalmat, melyben olyan feladatok sorozatát állítottuk össze, ami izgalmas és mozgalmas, és nem hagyja lankadni egy pillanatra sem az amúgy is villámgyorsaságra képes kamasz figyelmet és gondolkodást. Tudtam jól, nem egyszerű rávenni a kamaszokat, hogy magukba nézzenek, nyilvánosan magukkal foglalkozzanak, és éppen itt történt, történtek a csodák, amikor a ráismerés örömeivel a szemükben tudatosult mindaz az ismeret, amit nagy valószínűséggel eddig is tudtak, most „csupán” más megvilágítást kapott.

A meglepetés már akkor úrrá lett rajtuk, amikor a csoportfoglalkozáshoz berendezett tanterembe úgy léphettek be, ha húztak a borítékból egy képet, ami meghatározott asztalhoz osztotta be őket. Az asztalok elnevezése, úgy mint gyorsételek, magvak, gyümölcsök, zöldségek stb. szintén tudatos volt, mert az egészséges táplálkozásról szóló foglalkozássorozatot készítette elő. A zsongás nemhogy elült volna, inkább erősödött, amikor kaptak egy kanalat, amivel az volt a feladatuk, hogy minden oldalról és irányból jól nézzék meg magukat. Volt, aki hangosan felnevetett, volt, aki elszörnyülködött, de olyan is akadt, aki női hiúságától indítva kihasználta az alkalmat, és megigazította frizuráját. Közben folyamatosan kérdésekkel bombáztam őket.

- Mit láttok? Milyen ezt látni? Mit mutat, milyen formát? IGAZNAK LÁTOD, AMIT MUTAT? Miből gondolod, honnan tudod, hogy a valóság nem olyan?

Sok-sok válasz érkezett a sok-sok kérdésre.

- Jujj! – és, hogy – Nem tetszik, ez nem én vagyok! – Ez nem lehet, ez domború!

Egy tüneményes, okos kisfiú rávezette társait, hogy azért látják magukat olyannak, mert a görbe tükör játszik velük, a domború és homorú felülete a kanálnak ehhez mérten torzította el arcukat.

A válaszok sorjázása közepette egy ropant furcsa, sematikus emberalakokkal teli rajzot kaptak a tanulók, hogy amint vége

a torz képek okozta „panaszáradatnak”, azonnal újra lefoglaljuk figyelmüket a következő teszttel. A feladat az volt, hogy jelöljék be a sematikus emberalakok sorozatában, hogy milyennek látják magukat, illetve a velük csoportban együtt dolgozó társaikat.

A tesztet azért végeztük, hogy meglássuk, saját külső testképükkel mennyire vannak tisztában. Az értékelés meglepő és nagyon jóleső eredményeket hozott, sokaknak egyezett az önmagáról benne élő külső testképe azzal, amit a többiek tükröznek felé. Az öröm és a siker jóleső érzése jelent meg sok kamasznak az arcán az értékelést követően, mikor a bennük élő tudás megegyezett a visszajelzéssel. Majd elkezdtek kivesézni, honnan is van bennünk ez a tudás, mi a külső és belső testkép jelentése, s hogy mi is az a belső tükör, amiben mindez megjelenik számunkra, mikor tiszta, mikor és mennyire homályos.

Ezeknek tisztázásához a csoportok külső és belső tulajdonságokat gyűjtöttek és írtak saját kezűleg szókértőre, és tették fel a táblára a tetszik/nem tetszik, illetve a szimpatikus/nem szimpatikus felírások alá.

Megbolydult az osztály, a pergő ritmus azt eredményezte, hogy tanulók sokasága adta egymásnak, az egyre kevesebbnek

Somogyi Imre:

Jöjj Szentlélek

Jöjj Szentlélek, mennyekből,
Hőszín galamb Istentől,
Áldott égi szeretet,
Töltsd be árva szívemet!
Ó, Szentlélek, drága fény,
Téged bírnai vágylak én!
Jöjj, foglalj el teljesen
E csodás szép ünnepen!
Szép tavasznak reggelén
Tündököljön hit, remény:
Hogy te ápolsz engemet,
S mennybe viszed lelkemet!

tűnő helyet mind a tanteremben, mind pedig a táblán. Szókartyák hada lepte el a táblát, tényleg tűt sem lehetett volna közük tenni. Csodás volt látni, milyen aktívan dolgoznak, és hogy a pozitív tulajdonságok többségben vannak! Először a szépet vesszük észre, a jót, és az eszükbe is ez jut először. Megható ez a tisztaság, komoly felelősséget tesz a vállunkra, hogy az Úrtól kapott ajándékként sáfárkodjunk vele, megőrizzük, és erre építsük jövőnket.

Nem is hittem, hogy ennyire telitalálat lesz a lezárásként kitalált jövőbe mutató feladatom. Borítékot kaptak, amelyben egy olyan papírt találtak, melynek egyik oldalára azt írtam legfelülre: „Ilyennek tartom

magam”, alatta pedig külső és belső tulajdonságoknak kihagyva hely. Ezután meg kellett fordítani a papírlapot, ahol fent, középen az állt, „Amilyen szeretnék lenni”.

- Képzeld el, hogy 10 év múlva, amikor a továbbtanulás, az egyetemi évek után kilépsz a nagybetűs életbe, milyen szeretnél lenni! Milyen felnőtt szeretnéd, hogy váljon belőled?

Halk morajlással teli percek következtek, és amíg dolgoztak, kiosztottam mindenkinek borítékot.

- Ha készen vagytok, hajtsátok össze a papírt és tegyétek a borítékba, ragasszátok le! Írjuk rá a 10 év múlva következő dátumot: 2021. május 9.

Volt, aki elmosolyodott, volt, aki elgondolkodott. Mi is lesz 10 év múlva...?

Olyan jó lenne, ha tudnánk erre válaszolni! De nem tudunk! Éppen ezért is óriási a felelősségünk a fiatalokkal, a felnövő nemzedékekkel szemben, mert rajtunk áll, hogy milyen felnőttekké válnak. Ez a foglalkozás, ez a pályázat ezért is hatalmas lehetőség! Segíthetjük egy lelkileg jól levő gyerekcsapat kirepülését, akik jobba tehetik majd saját világukat s a másokét is. A jólét úgy az igazi, ha jól léttel párosul.

Az Úr áldása legyen gyermekeinken, hogy mindez megvalósulhasson!

S.V.I.

Több mint 1000 cikk

a Sárospataki Református Lapok digitális archívumában

Nemrég kénytelen voltam leporolni otthoni gyűjteményem a Sárospataki Református Lapok korábbi számaiból, mivel határozottan emlékeztem egy általam keresett cikk megjelenési dátumára. Emlékezetem perze megcsalt, így több újságot is átlapoztam, mire megoldottam a rejtélyt és megtaláltam, amit kerestem. „Nekem könnyű dolgom van” – mondhatja a Kedves Olvasó, hiszen szerkesztőként a keresett cikkeket a számítógépen is könnyen megtalálhattam volna.

Örömmel adunk hírt arról, hogy ezentúl erre minden érdeklődőnek lehetősége van, hiszen elkészült a Sárospataki Református Lapok digitális archívuma. Az adatbázis a 2003 óta készült újságok anyagát őrzi és bocsátja az internetet böngészők rendelkezésére a [tirek.hu](http://www.srl.tirek.hu) portálon. Így több mint 1000 cikk között böngészhetnek azok, akik hasonló cipőben járnak velem, azaz korábban megjelent írások között szeretnének kutakodni. A honlapon

lehetőség van arra, hogy csak adott rovatokban megjelent cikkekre keressünk rá, vagy akár egy konkrét szám összes cikkét is gyorsan átfuthatjuk a böngészőnk segítségével. Emellett az egyes lapszámok letölthetőek pdf-ben, és a mára egyre inkább elterjedő, modern ún. lapozható formában is böngészhetőek. Így mostantól a legfrissebb szám kivételével - melyet szándékosan sosem fogunk párhuzamosan publikálni - mára elérhetővé tettük az eddig csak nyomtatott formában közölt írásokat. A Sárospataki Református Lapok legfrissebb számának ajánlója és a korábbi számok digitális archívuma elérhető

közvetlenül a <http://www.srl.tirek.hu/> címen, vagy a [tirek.hu](http://www.tirek.hu) felső, vízszintes menüsorában az újság nevére kattintva.

Az archívum használata természetesen nem léphet annak a sajátos érzésnek a helyébe, melyben éppen most is részesül a Kedves Olvasó: számítógépzúgás és monitor jelenléte nélkül csöndes nyugalomban átadni magunkat az olvasás természetes és lelket gazdagító örömeinek.

Rácsok András

Beszélgetés Székelyné Varga Máriával

Nem régi hír: Kazincbarcikán az Egyházkerület új alapítással átvette egy általános iskola működtetését. Lesz tehát a barcikaiaknak, és a környékbeli falvak reformátusságának iskolája. A nagy terv megvalósulásán sokat fáradozó helyi lelkipásztorral és feleségével régóta témája beszélgetéseinknek az intézményátvétel. Ők ajánlották figyelmembe az egyik „álmodót”, Székelyné Varga Máriát, aki nem csak álmodni segíti őket, de a megvalósításból is oroszlánrészt vállal. El is kísérték a „Kistérségi Társulás” irodájába, beszélgetésünk helyszínére.

Először a Tiszteletes Úrtól kapott puli horgylétét tisztázzuk, hiszen a tenyésztőnek és a gazdának egyaránt fontos a kis Csoma, aki nemrég került új helyére. Aztán lassan megtudom azt is, hogy vegyész-mérnök férjével él, fia gépészmérnök, lánya pszichológus, a szűk család és gyermekek választottjai élnek együtt egy fedél alatt.

- Mindig Kazincbarcikán élt?

- Miskolcon születtem, de már az általános iskolát, majd a középiskolát is Barcikán végeztem, nagyszüleim is itt éltek, tehát tősgyökeres kazincbarcikaiak vallo magam.

- Minden portré-beszélgetésben megkérdezem: mi az a mondat, amellyel legjobban be tudná mutatni önmagát?

- Szeretek emberekkel és közösségekkel foglalkozni, és hiszek a közösség erejében. Egy bemutatkozáskor, ha nem a baráti társaságomban vagyok, inkább a munkahelyi mivoltomat helyezem előtérbe.

- Mi ez a munka?

- A munkahely és a feladat érdekes módon hétévenként változik. Eredetileg népművelő-könyvtár szakon végeztem és könyvtáros lettem. Már gimnáziumban is közösségi ember voltam, szerettem a közösségért tenni, és erre egy könyvtár lehetőséget ad. Sokféle emberrel találkozhat itt az ember, és olvasni is nagyon szeretek. Ennek a munkának része volt klub vezetése, programok szervezése. Amikor azonban megszülettek a gyermekek, rá-

jöttem, hogy ez az életmód nem lesz jó, hiszen a szombatokat és vasárnapokat is igénybe veszi. Ekkor váltottam át a pedagógus pályára. Tanítóként, de inkább igazgató helyettesként dolgoztam a Kertvárosi Iskolában, közben a könyvtárat is vittem. Ebben a munkában rendkívül fontosnak tartottam a környezetvédelmet. Kapcsolatot építettünk ki az Aggteleki Nemzeti Parkkal, és sokféle programot szerveztünk. A kilencvenes évek közepén még nem volt annyira elterjedt és divatos a környezetvédelem, vagy például a szelektív hulladékgyűjtés, mint ma.

- Kitélt a hét esztendő, új állást kerestt tehát.

- Nem kerestem, nem szoktam pályázni egy posztra sem. Mindig az állások találtak meg engem. Felkéréseket kaptam, és arra mondtam vagy igent, vagy nemet. Az iskolából a Polgármesteri Hivatalba hívtak tehát azzal, hogy megalakult a Közoktatási Ellátási Körzet, ami Borsod-Abaúj-Zemplén megyében egyedülálló kezdeményezés volt. A vidéki, falusi önkormányzatok ugyanis iskolákat tartanak fenn, amelyekkel kapcsolatban meghatározó döntéseket kell hozniuk, oktatási szakemberük azonban nincs, aki tanácsolhatná őket. Ebben lettem én segítség 33 településen Aggtelektől Sajószentpéterig a közoktatási ügyek koordinálásával. Autóval jártam a településeket. Sokféle feladatot adott ez a munka, benne voltak akár különböző ellenőrzési feladatok is.

- Valamit ellenőrizni nem lehet kellemes feladat.

- Szükség van rá. Alapvetően nagy hibának tartom, hogy elmaradtak a szakmai ellenőrzések. Maguknak a pedagógusoknak is jó, ha visszajelzést kapnak arról, hogy valamit jól csinálnak, esetleg nem jól csinálnak. Eleinte a polgármesterek is idegenkedve fogadtak, úgy érezték, hogy egy külső ember meg akarja nekik mondani, mi a jó. Végül azonban meglátták benne a hasznos segítséget.

- Hét év elteltével ez a munka is véget ért.

- Igen, 2005-ben létrejött a Kazincbarcika és Vonzáskörzete Többcélú Kistérségi Társulás, melyet 32 település alkot. Ide tartozik az önkormányzatok vállalt és kötelező feladatainak koordinálása: oktatás, szociális ellátás, gyermekjóléti szolgáltatások. Előtte mindenki önállóan végezte ezeket a feladatokat. Minden település maga. Mi a kistérségben megszerveztük, hogy ezek működtetése hatékony és gazdaságos legyen. Ahhoz ugyanis, hogy egy feladatot el tudjunk látni, pénz is szükséges.

- Ha az oktatási ügyekben való együttműködés nem indult könnyen, akkor feltételezem, a sokféle ellátást összefogó kezdeményezés elindítása még nehezebb lehetett.

- Igen. A polgármesterek érthető módon féltették az önállóságukat, és tudták, hogy ez a folyamat intézmény-összevonásokkal jár majd. Véleményem szerint a pénztelenség vezette rá őket a közös munkára. A törvény ugyanis nem tette kötelezővé a társulásokat, csak lehetőséget teremtett. A társulás sikerességét talán egy átfogó felmérés eredménye mutathatja meg: országosan másodikak lettünk a legtöbbet lehívott normatívára és a leghatékonyabban szervezett társulás tekintetében. Munkám legnagyobb szakmai elismerése is a Társulás tagjaihoz, a polgármesterekhez kötődik, amikor ugyanis kérdéssé tették a vezetői beosztásom, a polgármesterek kiálltak melletttem politikai meggyőződéstől, „színtől” függetlenül.

- Szervezési, koordinációs feladatokat úgy képzelik el általában az emberek, hogy valaki ül egy nagy íróasztal mellett papírok között, számítógé-

pes táblázatokon dolgozva, és igen távol van az emberektől.

- Egyáltalán nem így van. Minden feladat mögött emberek vannak, akiknek a sorát egy-egy átszervezés befolyásolja. Mindig próbáltam arra törekedni, hogy lehetőleg mindenkinek jó legyen. Persze nem hiszem, hogy ilyen teljességgel létezik, de erre törekedtem. Előbb-utóbb mindig belátták, ha kezdetben nem is fogadták örömmel, hogy az átszervezések végső eredménye az, hogy egyfelől nem kell szűkölködni, másfelől bővítésre is van lehetőség. Ugyanakkor minden intézménybezárásban egy kicsit én is meghaltam. Sajnáltam azokat a településeket, ahol bezárt az iskola. A józan eszem azonban azt mondta, hogy a vegetációnak nincs értelme, és a legrosszabb a bizonytalanság. Igyekeztünk tehát úgy megoldani az átszervezéseket, hogy a pedagógusok vagy a szociális ellátásban dolgozók végül megtalálják a helyüket.

- Milyen értékeket tart szem előtt a munkájában? Mi a meghatározó?

- Az első, hogy hiszek abban, amit csinállok. Nehéz megfogalmazni, mert egyszerűen teszem a dolgom. Mindig jó szándékkal közelítek egy feladathoz, és hiszek abban, hogy a gondolataimmal, ötleteimmel segíteni tudok. Többségében így is veszik az emberek – persze nem mindenki. A másik fontos dolog az erkölcsösség.

- Mi az, ami az erkölcsösséget kérdéssé teszi, kérészi?

- Pénz, álláslehetőségek, ilyesmi. Nekem azonban a szakmaiság a fontos.

- Szóba került a hit a feladatokban, de azt is tudom, hogy vasárnapként templomba is jár. Miért teszi?

- Van egy gondolat, ami a harangszóról mindig eszembe jut: sose kérdezd, hogy ki ért szót a harang, mindig érted szót. A harangzó már önmagában nagy megnyugvás, mint a templom is. Nehéz megfogalmazni, hogy miért és hogyan? Leginkább lelki szükségesség. Mindig templomjáró ember voltam, de voltak hosszabb-rövidebb kihagyásaim. Néha úgy éreztem, és megmagyaráztam magamnak, hogy nincs nekem arra időm, de egy idő után ezt már nem lehet megmagyarázni. Újra mennem kellett.

- Rengeteg elfoglaltsága mellett most plusz feladatot is vállalt a református iskola átvétele, megszervezése ügyében.

- Nyolc éve álomom, hogy legyen a környéken református iskola. Először nem Kazincbarcikára gondoltam, de öt éve már azzal próbálkozom, hogy itt legyen. Valami ehhez mindig hiányzott, most azonban nagy örömmel szolgál, hogy 2011 szeptemberében úgy tűnik, megnyitja kapuit egy református iskola.

- Miért van szükség Ön szerint református iskolára?

- Ami általános, ami mindenkinek jó, az gyakorlatilag senkinek sem jó igazán. A mai oktatási rendszerrel az a gond, hogy eltolódott a hátrányok kompenzálása felé – ami persze rendkívül fontos –, de a tehetségeknek is színvonalas oktatásra van szükségük. Úgy gondolom, egy egyházi iskola képes egyszerre nyújtani a kettőt. Szükség van a képviselt értékrendre is. A szervezés megkezdésekor kicsit tartottam attól, hogy a fiatal szülők esetleg nem igazán tartják fontosnak az egyház értékrendjét, de örömmel tapasztaltam, hogy sokak számára igen is fontos, hogy gyermekük egy tradicionális kultúrában, hitben nevelkedjen.

- Mikor lenne elégedett, ha az első ballagókat képzeleli maga elé?

- Ha sok mosolygó arcot látnék a ballagáson, ha a tanítványok büszkék lennének arra, hogy a Tompa Mihály Református Iskolába jártak, a szülők és nagyszülők pedig örömmel hoznák a második, harmadik gyermeküket, unokájukat az iskolába. Aki református iskolában tanul, annak lehet hite, ha lesz hite, lehet önismerete, önbizalma is, ebből fakadóan nem értékeli túl magát, és embertársaival együttműködve tud élni hittel, elégedettséggel.

A beszélgetést készítette: Barnóczki Anita

Tisztelt Szülők, Nagyszülők! Kedves Gyermekek!

A Tiszánineni Református Egyházkerület felmenő rendszerben 8 évfolyammal működő általános iskolát szándékozik indítani Kazincbarcikán a volt Herman Ottó Tagiskola épületében.

A 2011/2012-es tanévtől szeretettel várjuk 1., 2., 3., 4. osztályainkba a keresztyén értékrendet fontosnak tartó, a tradicionális műveltséget előtérbe helyező és elfogadó szülők gyermekeit.

Tanulóink személyre szóló színvonalas szellemi, lelki, testi gondozást kapnak, ahol nagy szerepet szánunk a tehetséggondozásnak.

Érdeklődni és jelentkezni Kolumbán Gábor iskolai lelkésznél az alábbi telefonszámon lehet: 06 30 638 2798, illetve tájékoztatás még az alábbi elérhetőségen kérhető: 06 20 445 4500.

Tisztelettel, várjuk érdeklődésüket és jelentkezésüket. Tegyük együtt a jövő nemzedékért!

Genf újra és most már halálíg

Genfben időközben megváltozott a politikai helyzet. Bern városával egyre inkább megromlott a viszony, s a polgárságon belül azok befolyása kezdett érvényesülni, akik a reformátorok visszahívását kívánták. Már 1540-ben puhatolóztak Strasbourgban Kálvin szándéka felől, a következő évben pedig vissza is hívták. Ahogy már megszoktuk tőle, Kálvin vonakodott, úgy nyilatkozott, hogy Genf számára olyan kereszt, amelyen naponta ezerszer kellene meghalnia. Ennek ellenére 1541 szeptemberében visszament az őt elüldöző városba. Visszatérésével kapcsolatban írta Farelnek – aki maga is sürgette barátját erre a lépésre – a híres, később jelmondatává lett vallomást: „Szívemet áldozatul ajánlom Istennek”. A következő vasárnap felment a szószékre, és folytatta a Szentírás magyarázatát annál a fejezetnél, ahol száműzetésekor abba hagyta.

1541 októberében Kálvin benyújtotta a tanácshoz az egyházi rendtartás tervezetét. Ahogy ezt strasbourgi tapasztalatai alapján helyesnek ítélte meg, négy szolgálatot állapított meg a reformált egyházban. 1. A lelképásztort a lelkészek testülete választotta. Meghívás után ez a közösség megvizsgálta a jelöltet elméleti felkészültsége, gyakorlati képességei és erkölce vagy jelleme tekintetében. Majd ajánlotta a tanácsnak, s ha az illető megerősítést nyert, bemutatják a gyülekezetnek. A lelkészek hetenként tartottak értekezletet (kongregáció). Ez egyszerű volt az erkölcsstanbeli ellenőrzés és a tanulás alkalma. Nem lehetett lelkész az, akire bármilyen, a polgári törvényekbe ütköző vétség rábizonyult. Az igehirdetés mellett kiemelt feladatuk volt a gyermekek tanítása a kátéra minden vasárnap délben, valamint a betegek látogatása. 2. A tanítókon Kálvin nem a gyermekek oktatását végzőket értette, hanem inkább a teológiai tanárokat. Ezért tartotta lehetségesnek az átmenetet ebből a tisztségből a lelképásztorságba. A tisztséggel kapcsolatban teológiai iskoláról beszél, amelyben az Ó- és Újszövetséget tanítják. 3. A presbiterek (vének, 12 laikus férfi), az egyháztagok életét felügyelték. A lelkészekkel együtt ők alkották a konzisztóriumot. Nem a gyülekezet választotta, hanem a polgári hatóság delegálta őket saját soraiból: kettőt a kis-tanács, négyet a hatvanak tanácsa, hatot a kétszázak tanácsa. „Kötelességük – így szól a tervezet – mindenkinek életmódját figyelemmel kísérni, barátságosan meginteni azokat, akiknek buzgósága megapad, meginteni azokat, akik rendetlenül élnek. Ha szükségesnek látszik, a tagok [a konzisztóriumnak] jelentést tesznek a dolgról, mely aztán együttesen intézkedik a javítás érdekében.” Kálvin a konzisztóriumot szánta az egyházfegyelem gyakorlására, az úrvacsorától való eltiltás (kiközösítés) büntetésének kiszabására. Viszont a rendtartás hangsúlyozta, hogy a vétkeket előbb négy szemközt meg kell inteni, csak

a megátalkodottak ügyét kell a konzisztórium elé hozni. „Mindez annyi mérséklettel menjen végbe, hogy ne legyen benne semmi sértő, legyen pedig az egész a bűnösöknek gyógyszere.” 4. A diakónusok feladata a szegénygondozás, a betegek ápolása volt a kórházakban.

A házasságot bármelyik istentiszteleten meg lehetett kötni – ha nem volt úrvacsoraosztás – prédikáció előtt (Genfben minden nap volt igehirdetés). A temetésről úgy rendelkezett a rendtartás, hogy legyen egyszerű, tisztességes, babonás szokásoktól mentes.

Kálvin az egyházi rendtartással egyértelművé óhajtott tenni, hogy az egyház kormányzása nem a világi hatóság feladata. A genfi előjáróság azonban – mint minden politikai hatalom akkor – nem kívánta kiengedni hatásköréből ezt a területet sem. A presbiterek delegálása a konzisztóriumba világosan jelezte ezt a politikai akaratot. Az úrvacsoraosztást továbbra sem engedélyezte többször a hatóság, csak évente négyszer. Igen beszédes azoknak a jegyzeteknek a sora, amelyeket a tanács tagjai fűztek a tervezet egyes pontjaihoz. A „vének” (presbiterek) szót például a „tanács megbízottai” kifejezésre változtatták; a lelkészek választásánál az „előzetes beleegyezés” jogát igényelték, már a meghívás esetében; nem engedték meg, hogy a lelkészek beiktatását kézrátétellel gyakorolják; a kiközösítésről szóló pontot teljesen átdolgozták úgy, hogy a végérvényes ítélet és büntetés mindig a világi hatóság kezében maradjon. Ezt azután Kálvin gyakori tiltakozása ellenére végre is hajtották folyamatosan. Egyébként a konzisztórium ülésein kivétel nélkül valamelyik tanácsstag elnökölt, 1561-ig pálcával a kezében, mellyel a világi hatóság felügyeleti jogát demonstrálta. (Mindezekre azért kell felhívni a figyelmet, mert vannak „történeti munkák”, amelyek a konzisztóriumot „Kálvin diktatúrája” eszközének tekintik, sőt azt a képtelenséget is lehet olvasni e testülettel kapcsolatban, hogy halálos ítéleteket hozott.) Azt sem szabad ugyanakkor elhallgatnunk, hogy Kálvin „egyházalkotmánya” a közvélekedéssel ellentétben egyáltalán nem volt demokratikus.

A kiközösítés egyházi fenyték volt. Azzal, hogy a hatóság lényegében saját hatáskörébe utalta annak megerősítését, polgári büntetéssé vált. Így éppen azt a jelleget vesztette el, aminek érdekében létrehozták: „legyen pedig az egész a bűnösöknek gyógyszere”. Ugyanakkor számos alkalommal a genfi polgárok is tiltakoztak a konzisztórium döntései ellen, nem ismerték el annak illetékességét és a tanácshoz fellebbeztek. A konzisztórium pedig igen gyakran olyan ügyekkel is foglalkozott, amelyekben tulajdonképpen nem lett volna illetékes. Ebből a zavaros helyzetből adódó viszályok folyamatosan jellemezték a genfi közéletet.

Dienes Dénes

Megjelent Horváth Barna Amerikából jöttünk című könyve

Dr. Horváth Barna munkáiból könyvsorozat készül. Egy tizenöt kötetesre tervezett életműsorozat, melyben prédikációi és teológiai írásai mellett kéziratban maradt vagy könyvben publikálatlan művelődés- és irodalomtörténeti, helytörténeti, szépirodalmi munkái mellett beszédei, újságcikkei, önéletírása, már kötetben megjelent dolgozatai is helyet kapnak majd.

Elsőként az Amerikából jöttünk – Adalékok a United Presbyterian Church (USA) és a Tiszáninneni Református Egyházkerület kapcsolatainak krónikájához című könyv kerül az olvasó elé. Ebben különféle műfajú írások, dokumentumok, fényképek, levelek elevenítik fel a Tiszáninneni Református Egyházkerület és a missouri, illetve kentuckyi presbiteriánus egyház kapcsolatainak kezdeteit. Kürti László visszaemlékezése szerint ez a rendszerváltozás előtti „hídépítés” amerikai kezdeményezésre történt, az országos vezetőség a missouri egyházkerületet jelölte ki a kapcsolatfelvételre, zsinatunk elnöksége pedig a tiszáninneni egyházkerületet vá-

lasztotta ki partnerül. Ez a kapcsolat 1985-ben jött létre, és a mai napig él.

Az Egyesült Államokba látogató első magyar csoportok tagjai voltak: Kürti László püspök, Mészáros István egyházkerületi főjegyző és felelőse, Benke György, Kádár Zsolt, ifj. Kocsis Attila, Szabó Sándor, valamint Horváth Barna lelkipásztorok.

Amerikai részről Anderson M. értékesítési ügyintéző, presbiter, Wilkie O'Brien moderátor, Jack E. Weller, Sarah Penick, továbbá John M. Mulder, a louisville-i teológia elnöke és Milton Joe Coalter könyvtárigazgató voltak a főszervezők. A vendéglátók köre azonban sokkal szélesebb volt. A kötetben olvasható 1987-es, irodalmi igénnyel megírt Útinapló tanúsága szerint kiterjedt a legkülönbözőbb foglalkozású emberekre. Az amerikai partner egyház tevékenysége azonban nemcsak abban nyilvánult meg, hogy meglátogattak itteni gyülekezeteket, illetve vendégül láttak magyar lelkipásztorokat országukban, hogy ezzel is elősegítsék a két nép közeledését, egymás megismerését. Ennek a kapcsolatnak kézzel fogható eredményei is voltak. A kötetben

a sajozsentspéterei Nagytemplom 1987-es renoválása, illetve a Sárospataki Református Kollégium újraindulásának támogatása kerül szóba.

A könyv írásai, illusztrációi és dokumentumai felvillantják ezeknek az egyháztörténeti szempontból is érdekes utazásoknak a részleteit.

(Amerikából jöttünk, Horváth Barna életműsorozata 1. AmfipressZ, Budapest, 2011. ISBN: 978-963-8230-12-6. 208 oldal.)

További információ:

*Horváth Barnabás Dávid, szerkesztő,
kollegiumblues@freemail.hu*

Pótfelvétel a Sárospataki Református Teológiai Akadémiára

A Sárospataki Református Teológiai Akadémia szeretettel várja mindazok jelentkezését, akik a lelkészi, hitoktatói vagy a református közösségszervezői szolgálatot választják élethivatásul és érdeklődnek a Teológián folyó alap- és mesterképzési szakok iránt.

Egyciklusú osztatlan (egyetemi) képzésre nappali tagozaton:

Teológus-Lelkészs Szakon (12 félév, nappali)

Jelentkezési határidő: 2011. augusztus 24.

A pótfelvételi alkalmassági vizsga időpontja:

2011. augusztus 26. (péntek), délután 13:00 órától

Alapképzés nappali és levelező tagozaton:

Katekéta-Lelkipásztori Munkatárs szakon (6 félév, nappali és levelező)

Református Közösségszervező szakon (6 félév, levelező)

Jelentkezési határidő: 2011. augusztus 24. A pótfelvételi alkalmassági vizsga időpontja: 2011. augusztus 27. (szombat), délelőtt 9:00 órától

A szakokkal és a felvétellel kapcsolatos további információk elérhetők a www.srta.hu honlapon, és tájékoztatás kérhető a Sárospataki Református Teológiai Akadémia, 3950 Sárospatak, Rákóczi út 1. címen, dekania@srta.hu e-mail címen, vagy a 06 47 312 947-es telefonszámon.

IDEÁLIS EGYÉNI, CSALÁDI ÉS CSOPORTOS ÜDÜLÉSRE, TÁBOROK, KONFERENCIÁK, KÉPZÉSEK SZERVEZÉSÉRE AKÁR 100 FŐIG TELJES ELLÁTÁSSAL!
TEL.: 30-823-5850, E-MAIL: MECSESKOZPONT@GMAIL.COM, WEB: WWW.MECSES.TIREK.HU

Legyen rendszeres látogatója a Tiszáninneni Református Egyházkerület honlapjának, ahol megoszthatja gyülekezete, közössége eseményeit, ajánlhatja programjait a világháló nagyközönségének!

- olvasson friss egyházi híreket
- nézze meg, milyen programok lesznek kerületünkben
- épüljön napi igemagyarázataink által
- készítsen gyülekezetének saját honlapot
- kutasson a Sárospataki Református Lapok archívumában

www.tirek.hu
tiszáninneni reformátusok a világhálón